XV. évfolyam 48. szám. Ára: 1 forint 1959. november 26.

Ludas Matyi

Szür-Szabó József rajza

— Miért sír a Pistike?
— Leszerelést játszunk és nem akar Adenauer lenni!...

Micsoda asszony!

– Igazán elég lett volna, szívem, ha ledobod!

Újságjaink olykor a kelleténél hangzatosabb címet írnak riportjaik fölé. Néhány ötlettel jómagam is szolgálhatok:

Riport egy jegyüzérről:

Tízujjú rém garázdálkodik a fővárosban!

Kritika a Nemzeti Színház Othelló előadásáról:

Féltékenységi dráma a Blaha Lujza téren!

Beszámoló Króm Elza ária- és dalestjéről:

Csodás hatású altatót fedeztek fel!

Újabb női kiszolgálókat vettek fel egy vidéki fűszerüzletbe:

Leánykereskedők Felsőmocsoládon

Letartóztatták Stumpf Elek utcai giccskereskedőt, aki drága pénzért árulta ócska aktfestményeit:

Ruhátlan nő a körúton!

Som Jenő önálló, új főbérleti lakásba költözött:

Kegyetlenül végzett a társbérlőjével . . . !

A műjégpályán a kezdő korcsolyázók között:

Bukott nők a Városligetben!

Látogatás a Mirelit gyár zöldfőzelékosztályán:

Nem bírta a hideget és megfagyott!

G. Sz.

Ketten beszélnek

— Én azt tanácsolom magának Iduci, hogy jól gondolja meg. Modern embernek tartom magamat, tudom, hogy a műanyaggyártás módfelett fejlett, de azért a saját bőrében — legalábbis szerintem — mindig jobban fogja érezni magát.

— Ha nem lenne petyhüdt. De nézze, itt a fülem mögött is ráncosodik már a nyakam. Azt hallom, hogy ez a dinidon valami egészen remek dolog. Rugalmas, de mégis feszül, és bársonyos, anélkül, hogy érdes lenne. Nem maga mondta a múltkor, hogy milyen szép bőre van Gyutacsi Ellának?

— Már ő is át van húzva?

— Kis csacsim. Féléve.

— S a férje? Mit szól hozzá a férje?

— Nem tud róla.

— Hogy lehet az?

— Nem lehet észrevenni.

— Dehát valahol csak kell egy varrásnak lennie!

— A két talpán varrják össze. Belebújik a nő, mint valami zsákba, és a két talpán összevarrják.

— És a haja? Azzal mi lesz?

— A fejen, ott ahol a haj van, körülvágják a dinidont, de a vágást persze nem lehet látni, mert a hajat a nő körös-körül ráfésüli. Nem vette még észre, hogy milyen sok nő visel körben lelógó hajat? Azok mind át vannak húzva.

— Nagyon fájdalmas dolog lehet.

— Eléggé. De aztán viszont rendben van az ember bőre. Isteni dolog. Már tegnap megvettem volna az anyagot, de csak kreolt lehetett kapni. Hiszen tudja, hogy mindig az a szín nincs, amit a vevő keres. Az eladó azt ígérte, hogy a hét végére kapnak fehéret, enyhén pozsgásat, egészen kicsi pórusokkal.

— Képzelem, mibe kerül.

— Drága, de én hálistennek filigrán vagyok. Három négyzetméterből kitelek. Miért járjon egy modern asszony ráncosan, nem igaz?

— Tudja az ördög . . . Én valahogyan viszolygok tőle . . .

— Maga ugyanígy viszolygott a hajfestéstől, a műszempillától, sőt a rúzstól is . . . Ha magára hallgattam volna, már régen ötvenéves lennék . . .

— Jó, jó, de valahol mégiscsak meg kell állni . . .

— Szép kis nézet, mondhatom. Ha magától függött volna, még máig is a feudalizmusban élnénk . . .

— Nézze Iduci, maga a végén úgyis áthúzatja magát. Legalább ne beszéljünk róla... Ha eztán megsimogatom a karját, nem fog gyorsabban verni a szívem, mert eszembe fog jutni, hogy tulajdonképpen három négyzetméter dinidont simogatok . . .

— Lehet, hogy eleinte furcsa lesz, de megszokja. Megszokta, hogy a hajam ezüstszőke, hogy lila a szám. Emlékszik, mennyire bosszankodott, hogy a hajam szőke, de a szemöldököm koromfekete? Megszokta. Ne legyen kishitű. Tapasztalni fogja, hogy a dinidon pontosan olyan, mint a valódi bőr. Selymes, puha és még pirulni is tud. Sőt. Vannak előnyei. Például nem fázik benne úgy az ember, nem issza be annyira a kölnivizet, és a legerősebb szél sem fújja ki.

— Nyújtsa a karját, Iduci . . . Hadd simogatom meg a bőrét, azt a hamvas bőrét . . .

— A dinidon is hamvas. Sőt, hamv-tartó, garantáltan . . .

— Talán most utoljára simogatom ezt az igazit, ezt a valódit . . .

— És gyorsabban ver a szíve?

— Igen, Iduci . . . Gyorsabban . . .

— Ó, látja, milyen butuska maga? Hát tudja meg, hogy ez már dinidon! Igen, hiába mereszti a szemét, dinidon! Beugrott, Bandika!

— Ez . . . ez a selymes . . . pihés . . . bársonyos . . . izgalmas . . .

— Úgy van, úgy van! Dinidon!

— Nem igaz! Tréfál! Amikor az imént megsimogattam a karját, határozottan éreztem, hogy lúdbőrös lett!

— Na látja. Ezt az előnyét még nem is említettem.

— Hát . . . hát . . . lehetséges volna ez? Lúdbőrzeni is tud?

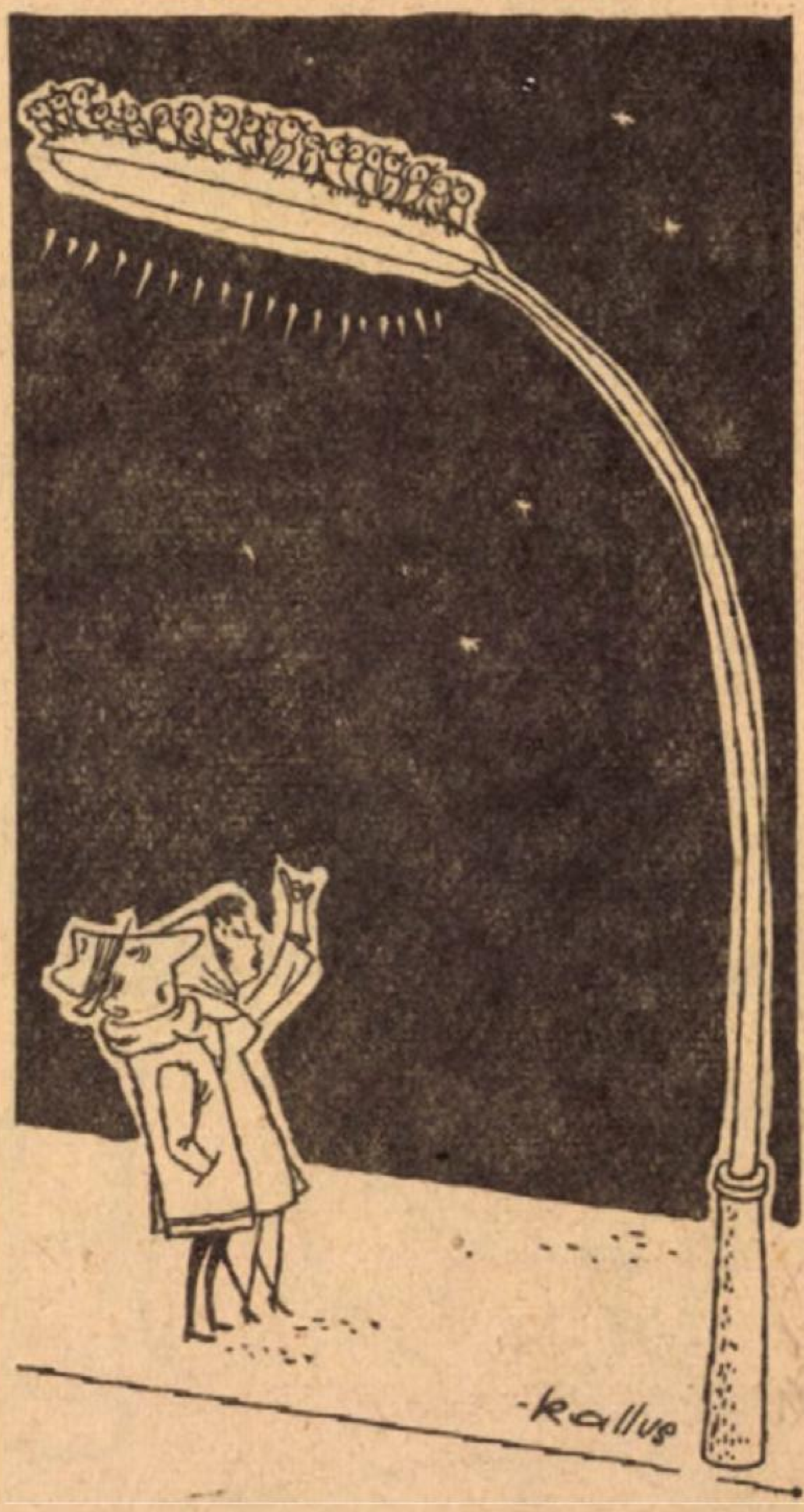
— Igen. Ezt az anyagot csomagból vettem. Ez külföldi dinidon. Ez mindent tud.

— Nem hiszem! Nem hiszem, Iduci! Mutassa a talpát! Látni akarom a varrást!

— Nem megy innen azonnal? Maga kis szemérmetlen!

Tabi László

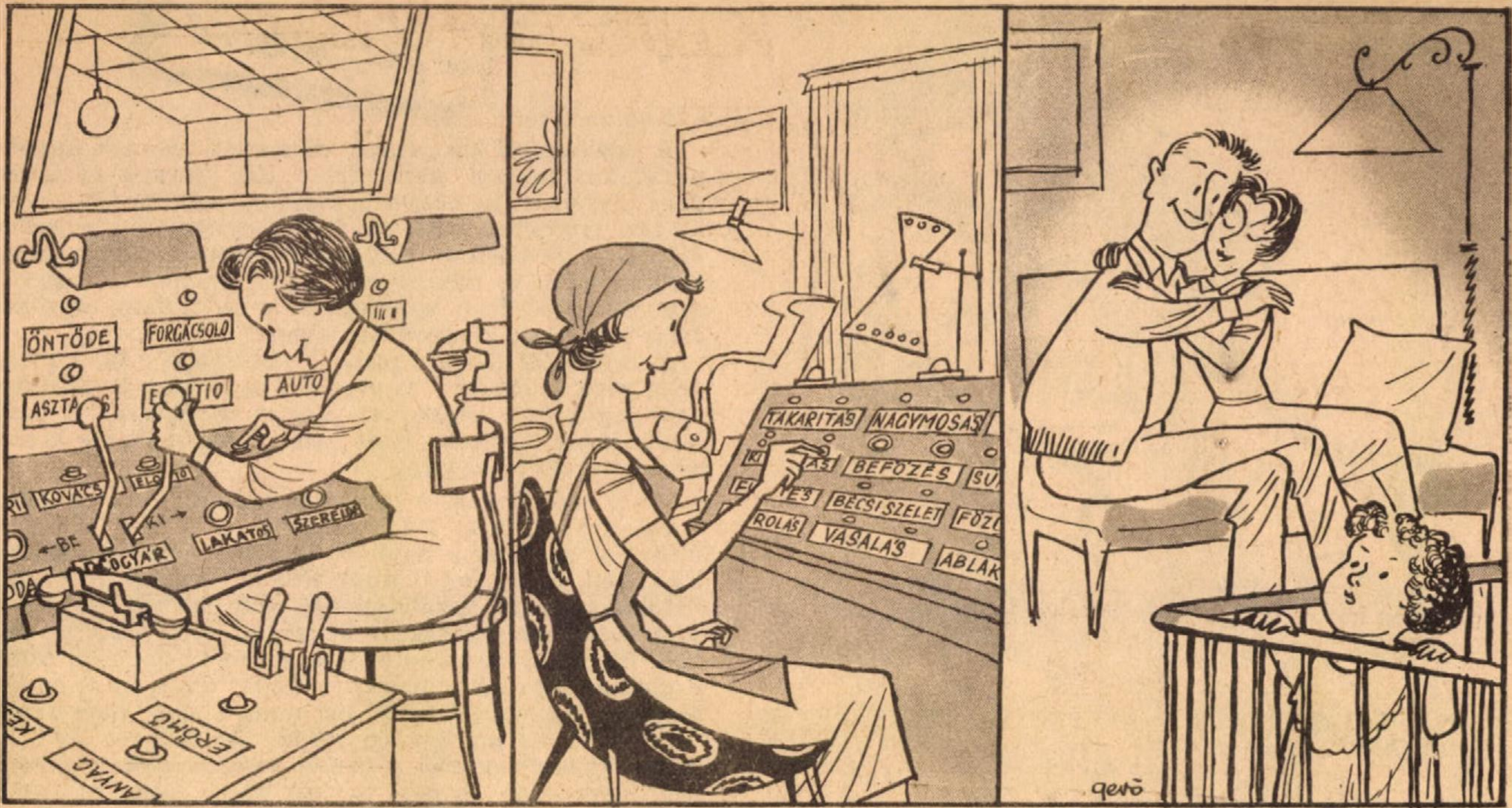
Élelmes verebek

– Nézd, milyen praktikus lábmelegítőt találtak!

Kép a jövőből

Gerő Sándor rajza

Első műszak — Második műszak — Harmadik műszak *(nem lesz gépesítve)*

Szemléltetés

Egyik vidéki művelődési házunk — helyesen — elhatározta, hogy ismeretterjesztő előadásait megfelelő szemléltető filmek vetítésével teszi vonzóbbá. A kölcsönzőben azonban nem találtak a tárgykörhöz illő ismeretterjesztő rövidfilmet, ezért a babonaellenes felvilágosító előadás után a „Kopogd le a fán" című amerikai filmburleszket játszották le...

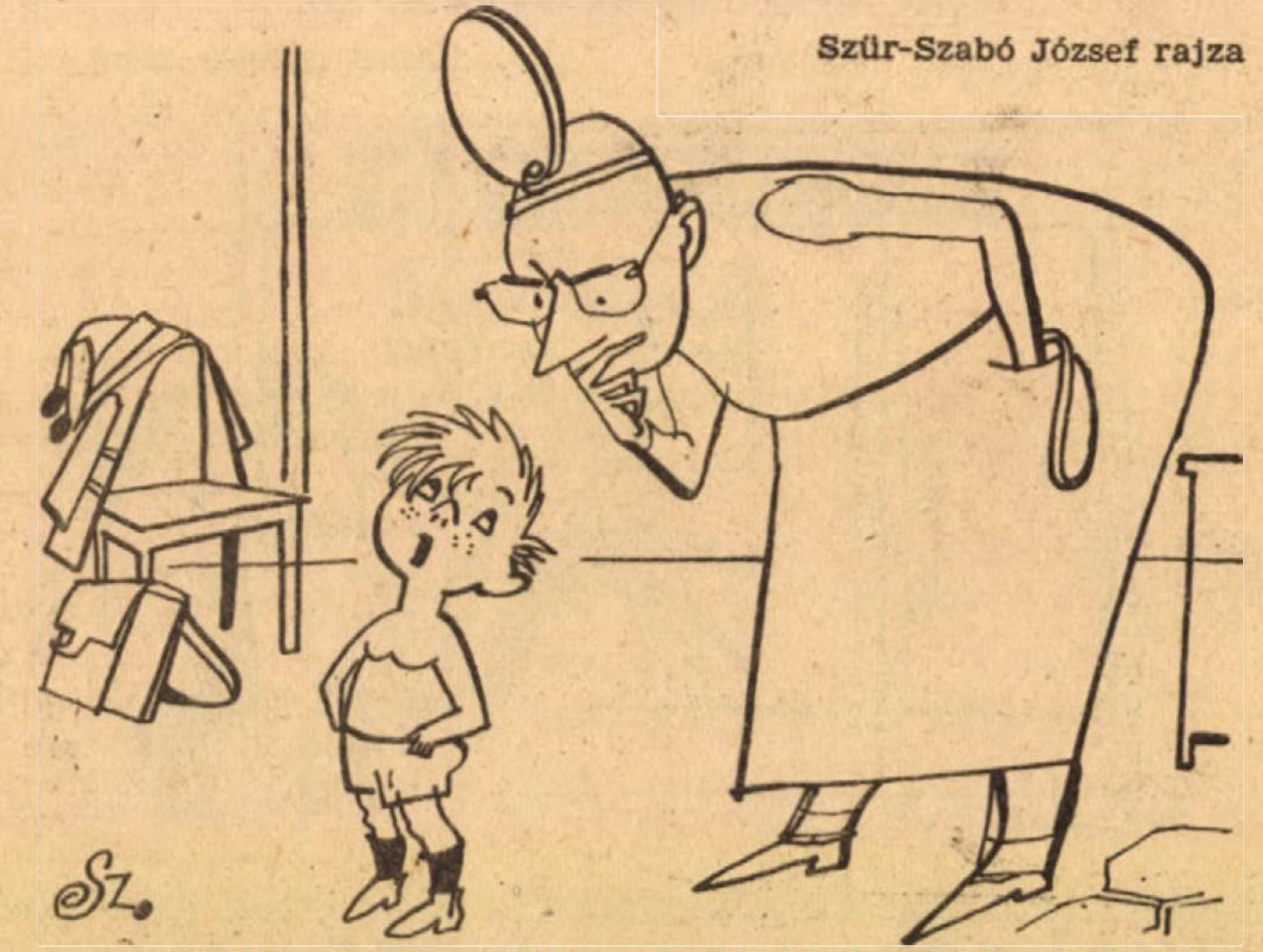
E korszakalkotó kezdeményezés felvirágzását kívánjuk elősegíteni néhány filmcím-javaslattal, az előadások tárgyköre szerint:

Meteorológia	–	**Bolond április**
Római történelem	–	**Oké Néró**
Lakásépítkezés	–	**Betörő az albérlőm**
Zenei ismeretterjesztés	–	**Aranyszimfónia**
Nőknek a házasságról	–	**A férfi mind őrült**
Rakétatechnika	–	**Sortűz az égbe**
Biológia	–	**Fiú vagy lány**
Új magyar filmművészet	–	**Régi idők mozija**

(g. sz. l.)

Iskolaorvosnál

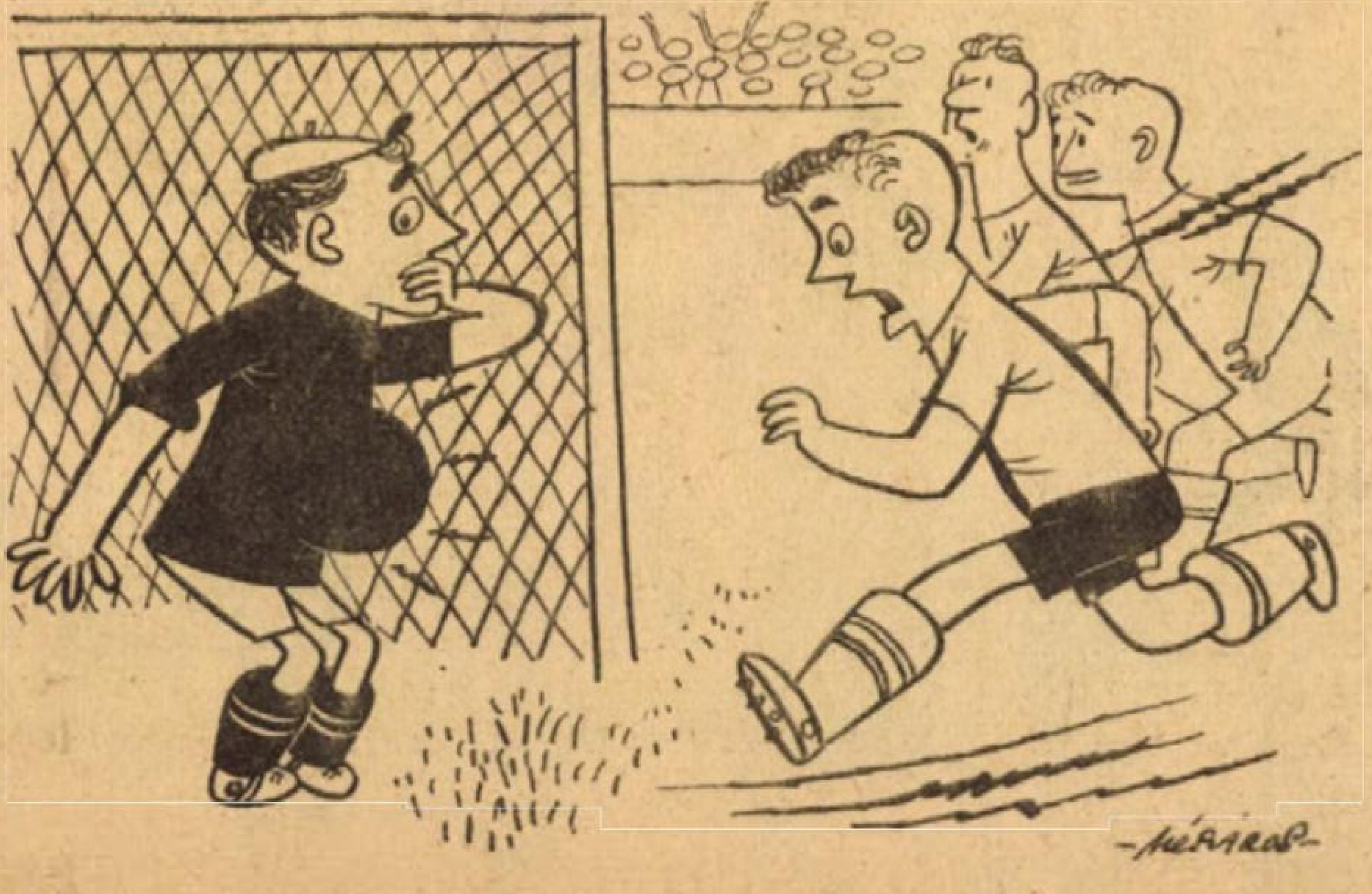
Szür-Szabó József rajza

– Doktor bácsi, valahányszor felelés kezdődik, ideges leszek!...

Csodálatos eset

Mészáros András rajza

– Szentisten, lenyelte!

Tilos az általános iskolákban a táncmulatság

Schwott Lajos rajza

– Most hová megyünk csörögni?

Uzsorásokat lepleztek le

Erdei Sándor rajza

– Na ki vagyok?!

Már csak ez hiányzik...

Várnai György rajza

LEVÉL a fiúi szeretetről

Kedves Uram!

A legnagyobb készséggel válaszolok Önnek hozzám eljuttatott találós kérdésére: „Ha az apa nyolcvan éves, egyetlen fia negyven éves" — kérdezi Ön — „és az apa jövedelme havi 700 forint (nyugdíjból), egyetlen fiának a jövedelme pedig havi 7000 forint (szabad foglalkozásból), mennyivel segíti havonta a negyven éves egyetlen fia a nyolcvan éves apát, hogy öreg korára valamivel könnyebben éljen?"

A találós kérdésre némi keserűséggel saját maga adja meg a választ: kedves fia egy huncut fillérrel sem segíti Önt. Ebbe Ön bele is nyugodna, ha nem lenne beteg, ha nem lenne olyan nagy szüksége a szeretett fiú támogatására.

Nincs oka Önnek a méltatlankodásra. Számszerűen bebizonyítom, hogy fia rosszabbul él a havi 7000-ből, mint Ön, az apja, a havi 700 forintból. Önnek ugyanis nem kell törlesztenie autórészletet, sem az öröklakás vételárát, nincs garázs-gondja, nem terhelik az autójavítás és üzembentartás költségei, nem vásárolt bútort, hűtőszekrényt, mosógépet, sőt televíziót sem. Mind e mellett nem kell társadalmi életet élnie, mint az Ön szegény fiának. Ön nem jár sehová sem, nem fogad vendégeket és így tovább. Tehát Ön mentes mindenféle kötelezettség alól s csupán csak a látszat alapján ítél, mert nem ismeri az egyetlen fiára nehezedő anyagi terheket.

Egészen más volna a helyzet, ha Ön nem szeretett édesapja, sőt nem is rokona lenne a saját fiának, hanem mondjuk a barátja; ha tegyük fel, az Ön fia, élete első huszonhárom évében Öntől, a barátjától igényelte volna, hogy felnevelje, élelemmel, lakással, ruhával ellássa, iskoláztassa és lehetővé tegye számára, hogy a diplomát megszerezze. Ha átlagosan havi ötszáz forintra értékeljük az ezzel járó költségeket és figyelembe vesszük, hogy az említett huszonhárom esztendő 276 hónapnak felel meg, akkor kedves fia kereken 138 000 forinttal tartozna Önnek, a barátjának, nem számítva az ilyenkor szokásos kamatos kamatot sem.

Az Ön fia pontosan törleszti a részleteket az OTP-nél, tehát bizonyára visszafizetné Önnek is, a barátjának, a huszonhárom éven át igénybe vett 138 000 forintot — legalább havi 500-as részletekben —, ha Ön nem az édesapja, hanem a barátja volna kedves fiának.

Mert az öreg, nyugdíjas, beteg édesapának nem muszáj visszafizetni semmit, de az OTP-nak, a barátnak, az ismerősnek vissza kell fizetni mindent. Az utolsó fillérig. Elvégre a fia becsületéről van szó.

Földes György

Jucika nem akar elkésni

Pusztai Pál rajza

Ezt olvastuk

Nono!

A Nők Lapja „Egyenjogúságot a férfiaknak" című közleményében az alábbi néhány szó ragadta meg becses figyelmünket:

„Türkizkék alapon fekete selyemnadrággal..."

Vajon mi lehet az a „türkizkék alap", amire fekete selyemnadrágot lehet húzni? S főleg: hogyan lett az a bizonyos alap türkizkék? Ilyen hideg volna?

Mint a mellékelt ábra nem mutatja...

Fényképet nézegetünk a Népszava utolsó oldalán, s olvassuk a kép aláírását: „A Marx téren is rövidesen kigyúlnak a nyolcágú higanygőz kandellábérek."

Úgy látszik, nem világítottak eléggé a kandellábérek, s így az aláírás szerzője nem vette észre, hogy azok nem higanygőz kandellábérek, hanem fénycsöves lámpatestek. No de: miért ne tévedjünk, ha alkalom nyílik rá?

Kevert mitológia

A szegedi Déri Miksa Gépipari Technikum huszonnégy hallgatója levélben kifogásolja, hogy a Ludas Matyi „Győz a kereskedelem" című rajzán a görög és a római mitológia keveredik. Hermes (görög) nem győzheti le Mars (latin) ellenfelét, csak akkor, ha előbbi mondaköréből elbitangolt a római mondakörbe. Hermesnek Arest kell legyűrnie, Marsot Mercur győzheti le.

A levélíróknak igazuk van. Mind a huszonnégynek.

A lányának jobban hiszünk

A Népszabadság „Sugárártalom – sugárvédelem" című cikkéből arról értesültünk, hogy „sugár okozta sérülésben pusztult el például Pierre Curie, a rádium felfedezője is." Ezzel szemben Eve Curie így írt apja haláláról „Madame Curie" című könyvében:

„A tudós cipője megcsúszik a síkos kövezeten... Pierre a lovak patája alá került... A kocsis meghúzta a gyeplőt. Hiába... A hatalmas tömeg, melyet saját hat tonnányi súlya visz, még pár métert csúszik előre. A hátulsó bal kerék könnyű akadályba ütközik: egy homlok, egy emberi fej. A koponya széttörik..."

Jól megvédték az asszonyokat!

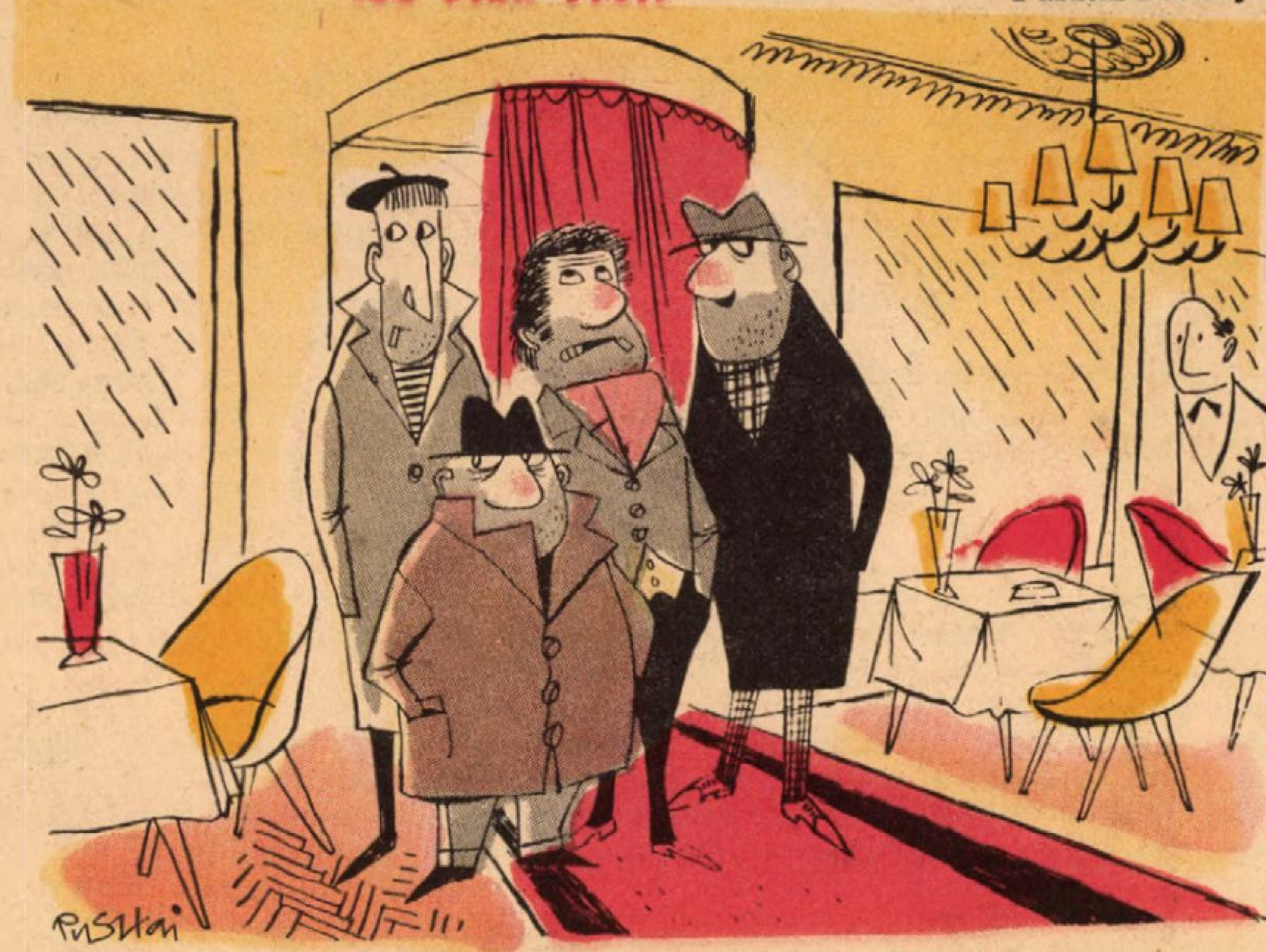
A Nők Lapja harcosan megállapítja: „Az asszonyok testi, lelki bántalmazása nem lehet magánügy!" S hozzáfűzi: „Tegyük közüggyé!"

Az ég szerelmére, inkább ne! Ha ugyanis a cikk írójára hallgatnánk, össztársadalmi mozgalmat kellene indítanunk az asszonyok testi-lelki bántalmazása *céljából*...

Dr. Árgus

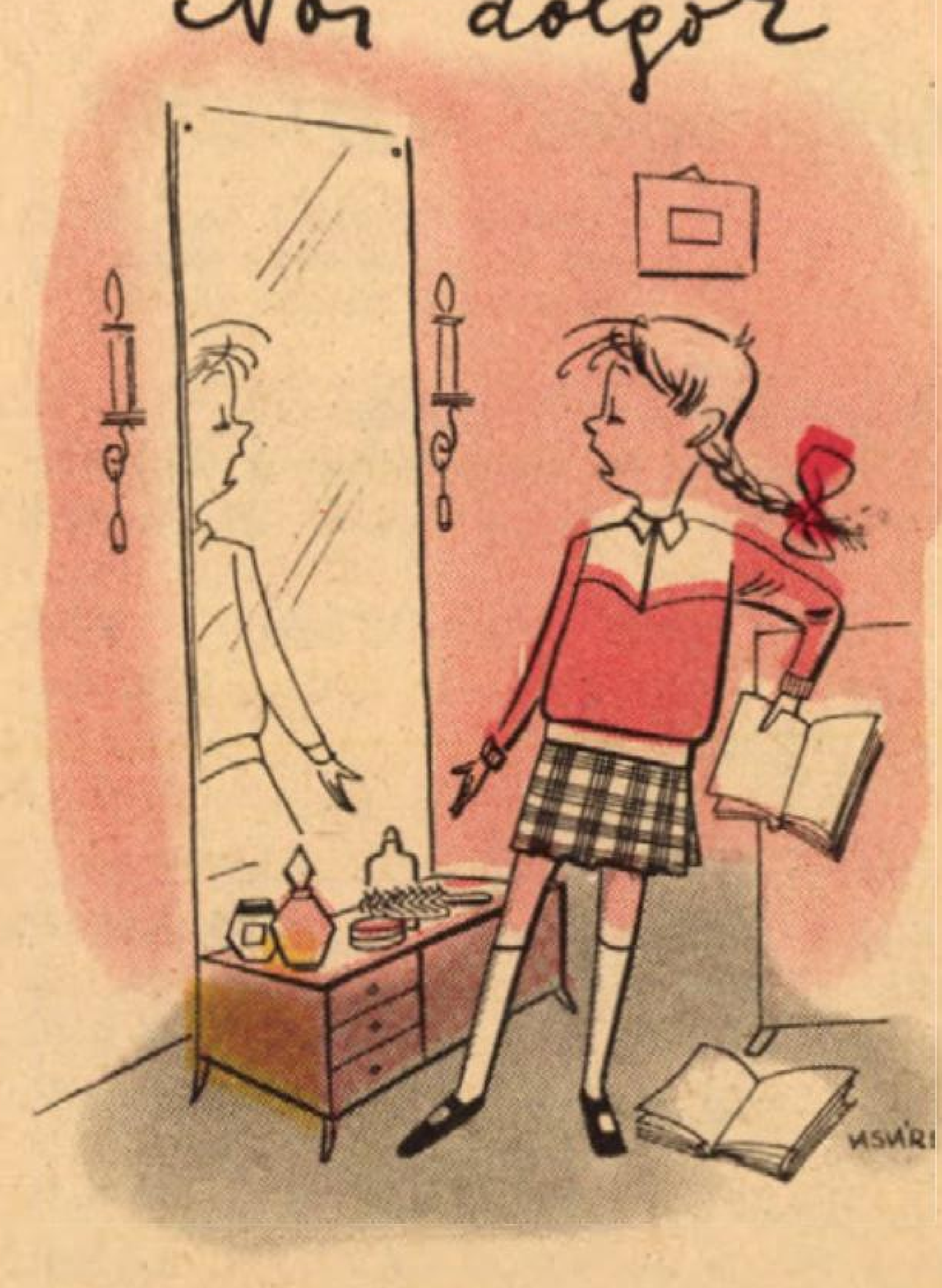
Az első vizit

Pusztai Pál rajza

– Mit szólsz hozzá, hogy elcsúfították a mi szép italboltunkat!

Női dolgok

– Sajnálom, Öcsi, én sosem lehetek az öné...

MINDENféle

A túlzó komikus a hasát fogja a nevettetéstől.

*

Fiatal író figyelmébe: többet lehet tanulni egy megírt rossz regényből, mint száz elolvasott jó regényből.

*

X hibái ellenére is jó ember, Z erényei ellenére is rossz ember.

*

Van, aki azzal vigasztalja magát, hogy az eszköz szentesíti a célt.

*

Vezeklés nélkül alig lennének jócselekedetek.

*

Ha az író öregedni kezd, aforizmákat ír a szerelemről.

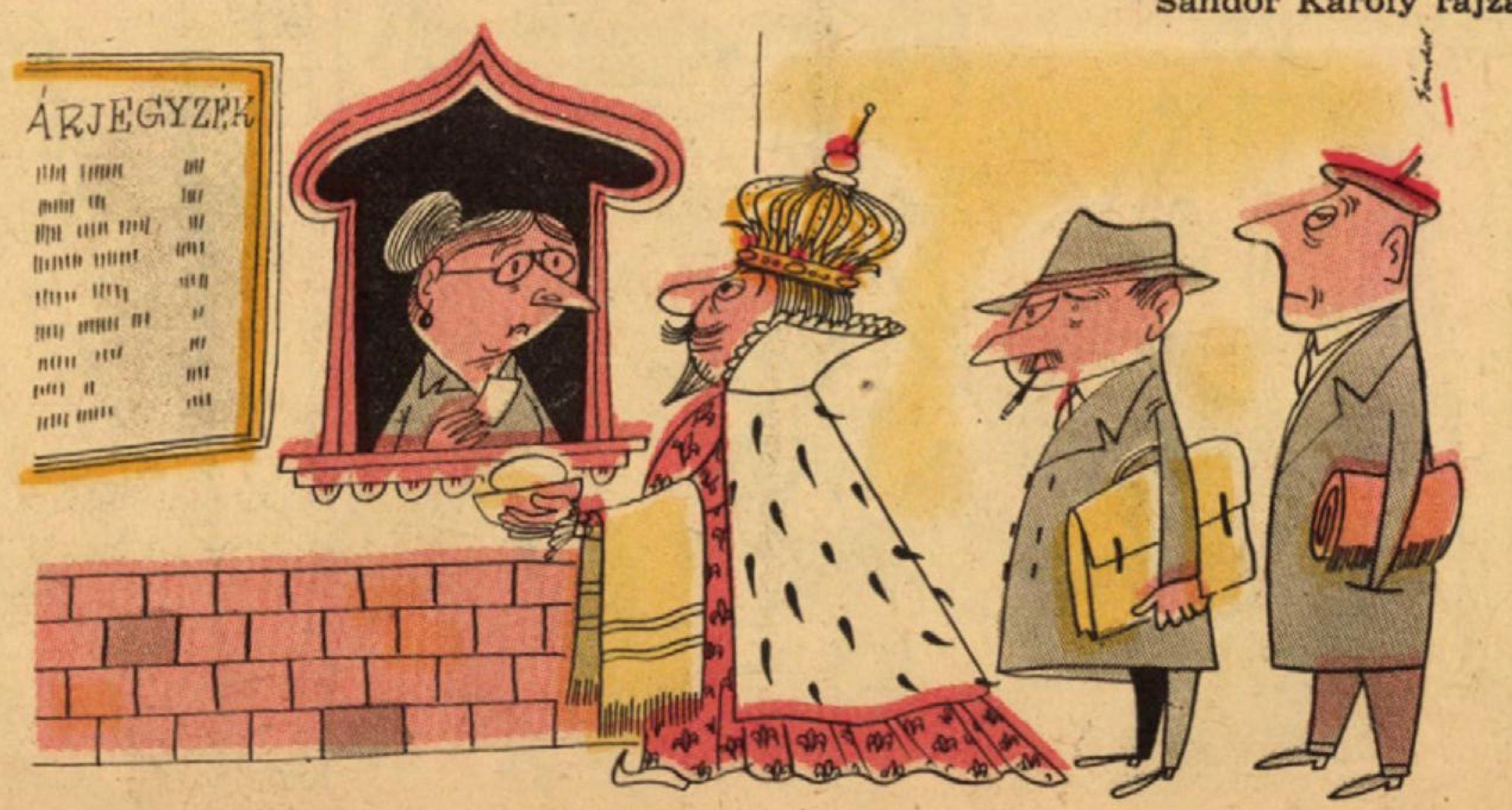
*

Van-e olyan erkölcscsősz, aki a saját erkölcseire vigyáz?

F. L.

Megnyílt a Király fürdő

Sándor Károly rajza

– Egy kádfürdőt kérek...

Pesti ~~~~ tudósítónktól

– Köszönöm, nem dohányzom! – mondtam körülbelül kétszázezredszer (hozzávetőleges szám), amikor legutóbb cigarettával kínáltak. Amikor megkérdezték, hogy miért nem dohányzom, kifejtettem, hogy gyenge akaratú ember vagyok, s félek, hogy nem tudnék leszokni róla.

Egy kicsit lenéztek a társaságban levő dohányosok, akik nem is egyszer szoktak le már a dohányzásról.

*

Nem igaz, hogy az emberekből kihalt az udvariasság. A napokban egy villamosmegállónál figyeltem, hogy egyes férfiak mindenkit előreengednek a felszállás során. Az egyik férfi fürkészve nézett körül, nem közeledik-e még valaki, akit előre lehetne engedni. Addig ugyanis még egyet szippanthatna a cigarettájából.

*

Takarékos ember vagyok, szeretek mindent az utolsó foszlányig, sőt az utolsó atomig elhasználni. Amikor borotvaszappanom már éremmé vékonyodik, még akkor sincs szívem eldobni. A fogkrém szétlapított tubusát felbontom, hogy kivakarjam belőle a rejtett fogkrémtartalékokat. Azzal sem törődtem, hogy a feltépett tubus éle a napokban megvágta az ujjamat. Véráldozat nélkül nincs eredmény.

*

Bélyeggyűjtő barátom értékes és gondosan rendezett gyűjteményét nézegettem. A harmincas évek német bélyegein hivalkodó kefebajusz meggyőzött arról, hogy lehet valaki a világtörténelem legförtelmesebb zsarnoka, halhatatlansága biztosítva van, amíg csak bélyeggyűjtők élnek a földön.

f. l.

katonai erény

A most elhunyt George Marshall amerikai tábornok érdemei között kiemelték, hogy *nem* írta meg háborús emlékiratait.

Végre egy becsületes ember!

A nyugati lapok oldalas szenzációkat tálalnak fel az amerikai televízió közismert botrányáról. Kiderült, hogy a népszerű műveltségi versenyek győztesei, közte a legendás hírű „lexikonfejű-ember" Charles van Doren professzor úgy nyerték el a pálmát és a sok-sok ezer dollárt, hogy a fogas kérdésekre előre közölték velük a helyes válaszokat. Mindenki gyanúba került, aki a televízió „Dupla vagy semmi" vagy „64.000 dollár" című játékaiban résztvett és mindenki igyekszik most mosakodni.

A mentegetőzések között nagy feltűnést keltett Randolph Churchill-nek, a híres angol politikus sokat szerepelgető fiának nyilatkozata.

– Én is felléptem az amerikai televízió műveltségi versenyén – jelentette ki az ifjabb Churchill –, és becsületszavamra kijelentem, soha sem közölték velem előre a válaszokat!

Mindenki elhiszi ezt a nyílt és őszinte vallomást. Ugyanis a New York-i televízió nyilvános pályázatán a derék Randolph már a második kérdésre sem tudott felelni és ezért két perc alatt kibukott a selejtezőből.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A tanító rászól Pistikére:

– Fiam, a te dolgozatod a kutyáról szóról szóra ugyanaz, mint az öcsédé. Hogy lehet az?

– Úgy, tanító bácsi kérem, – feleli Pistike – hogy mind a ketten ugyanarról a kutyáról írtunk.

*

Egy társaságban arról beszélgettek, ki tudja a házasságot a legrövidebben jellemezni. Mindenki megpróbálkozott vele, végül is egy idősebb úr nyerte el a pálmát, aki azt mondotta:

– Először a férfi beszél és a nő hallgat, aztán a nő beszél és a férfi hallgat, majd mindketten beszélnek és a szomszédság hallgat.

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Nemrégiben találkoztam két íróbarátommal, Illés Bélával és Hidas Antallal. Ez a találkozás eszembe juttatta egy régebbi találkozásunkat. Moszkvában az 1930-as években történt egyszer, hogy a Nemzetközi Vörös Segély értekezletére hívtak meg bennünket, Moszkvában élő magyar írókat. Hármunkon kívül még Kiss Lajos is ott volt, a volt nyomdász, aki „Vörös város" című regényével akkor már nagy sikert aratott. (A könyv a Visegrádi utca történetéről szólt.) A konferencia sokáig tartott, és szünetében valamennyien megállapítottuk, hogy rendkívül éhesek vagyunk. Illés Béla ábrándosan megszólalt: „De jó lenne egy kis lekváros palacsintát enni . . ."

A feleségem meghallotta ezt, rám nézett és intett a szemével. Azután közölte, hogy hazamegy és vacsorával vár bennünket. Amikor hazaértünk, hatalmas tál palacsinta volt az asztalon. Lehetett benne vagy nyolcvan darab, persze lekvárral megtöltve valamennyi. Hidas, aki ismerte Kiss Lajost arról az oldaláról, hogy nagyon szívesen beszél írásairól, amikor asztalhoz ültünk, odafordult Kisshez: „Nem beszélnél valamit a regényed második kötetéről?" Kiss lelkesen belekezdett terveinek ismertetésébe, mialatt mi hárman tobzódni kezdtünk a palacsintákban. Már csak négy palacsinta volt a tálban, amikor Hidas megkönyörült rajta: „Most már egyél te is valamit, Lajos. Mi már nem bírjuk tovább."

Madarász Emil

idill

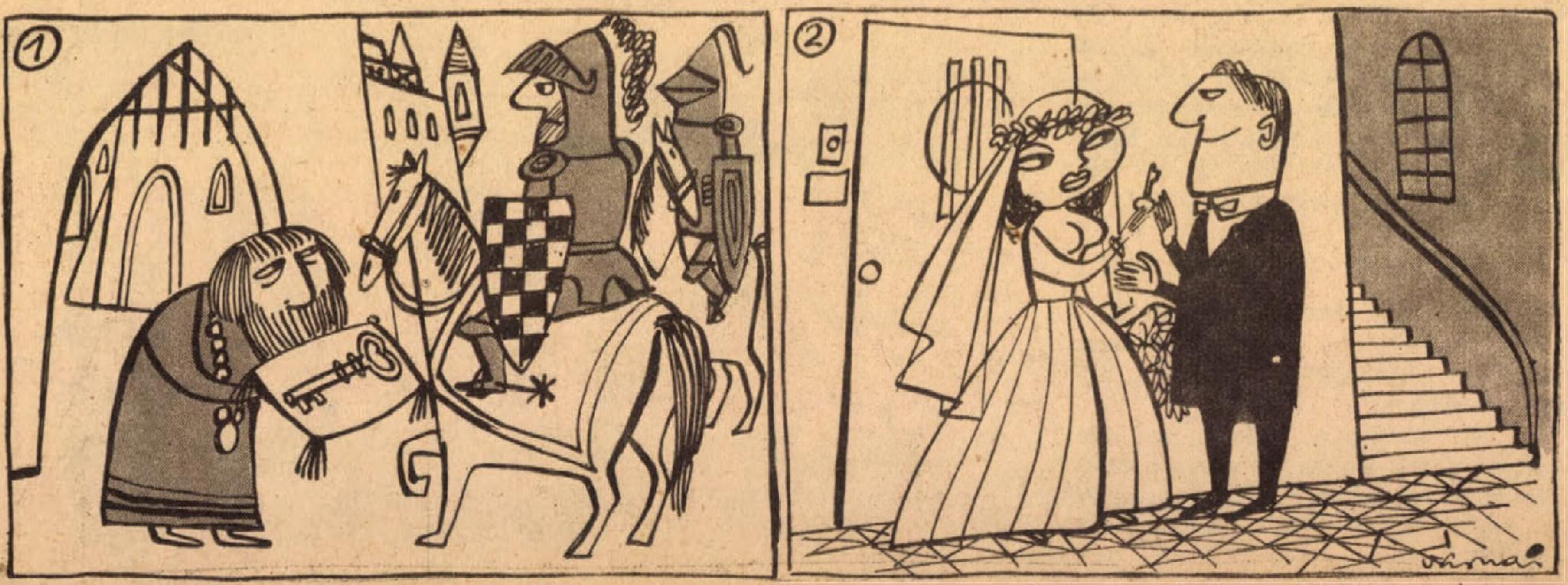
A méhek csillagok,
Az ég fekete kaptár.
Fáradtan bóbiskol
A nagy deszkaraktár.

Alszanak a deszkák,
A juharfa, kőris,
Álmában mosolyog
Az éjjeliőr is.

G. Sz.

A kulcs, a kulcs!

Várnai György rajza

Középkor: egy város meghódítása — *Jelenkor:* egy lakás meghódítása

ALBÁN HUMOR

A méz

Ramazan barátunk, Budapesten tanuló albán főiskolás a Közért kirakatában egyszer friss akácmézzel telt üvegeket látott feltornyozva. Néhány nap múlva – gondolta –, ha majd megkapja első ösztöndíját, itt vásárol majd legkedvesebb hazai csemegéjéből. Egy hét sem telt el, már be is lépett a szóbanforgó Közért ajtaján. Csak az nyugtalanította, hogy a kirakatban nem látja a mézes üvegeket. De hát semmi vész: majd bent az üzletben megmutatja az eladónak. Amúgy is mutogatnia kell, hiszen eddig csak négy szót tud magyarul: ön, finom, okos és köszönöm. Fogalma sincs arról, hogyan nevezik magyarul a mézet.

Hosszú sor áll a pult előtt, tíz perc is elmúlik, míg Ramazan oda ér az eladóhoz. Néz jobbra, néz balra, oldalt végig

a pulton, az eladó háta mögé is, de mézet nem lát sehol.

Hosszú percek telnek el, mukkanni sem tud. Az eladó idegesen néz rá, a tömeg morog, délután öt óra, csúcsforgalom, mindenki siet. No majd megmagyarázza – kézzel-lábbal, ahogy tudja –, mit is akar vásárolni. Előrenyújtja jobb kezét, aztán bal mutatóujját nyitott jobb tenyerén körbekörbe forgatva utánozza a méhek repülését s fennhangon zümmög hozzá: züüm... züüm... züüm... Többször is megismétli a nagy produkciót, melyet az eladó és a rengeteg türelmetlen vevő értetlenül figyel. De kirobban a nevetés, amikor a bolondos vevő kitartó zümmögés után bal mutató ujját jobb tenyerétől a szájához emeli, s megnyalva ujjahegyét, így szól: „Finom, finom, finom".

A pesti ember amilyen türelmetlen, olyan hamar barátkozik is. Látják, hogy Ramazan külföldi. Kérdezik németül, oroszul, angolul, franciául és ki tudja még, milyen nyelven, de ő csak annyit tud felelni, hogy „albanéze". És mivel a pestiek általában nem nagyon beszélnek albánul, Ramazan újból és újból zümmög, mutatja a méhek döngicsélését, bal mutató ujjával kitartóan köröz a jobb tenyerén, s rendületlenül ismétli: „finom, finom, finom", és száját csücsörítve cuppog hozzá. Van, aki töpreng, van, aki nevet, de Ramazan nem tágít. Ő innen méz nélkül el nem megy, bár érzi már, hogy ennyi sietős embert nem lehet tovább féken tartani.

A kritikus pillanatban a nagy zajra és tumultusra fehér kabátjában megjelenik az üzletvezető. Ramazan megismétli a műveletet, zümmög, köröz, csücsörít és többször egymás után bemondja: „finom, finom, finom". Az üzletvezető sarkonfordul s néhány pillanat múlva egy nagy üveg mézzel tér vissza. Ramazan szalad a pénztárhoz, fizet, hozza a blokkot, boldogan magához öleli a mézes üveget s hálásan szorongatja az üzletvezető kezét.

– Ön kokas, ön kokas – mondja lelkesen többször egymás után és kirohan az ajtón, ott hagyva az ámuldozó üzletvezetőt.

De hat hónap múlva ismét megjelent nála Ramazan: bocsánatot kért. Ugyanis közben megtanulta, hogy mi a különbség az „okos" és a „kokas" között. Mondanom sem kell, hogy a következő három évben amit Ramazan itt nálunk, Budapesten töltött, mindent megkapott a Közértben. Még a hiánycikkeket is.

(f.gy.)

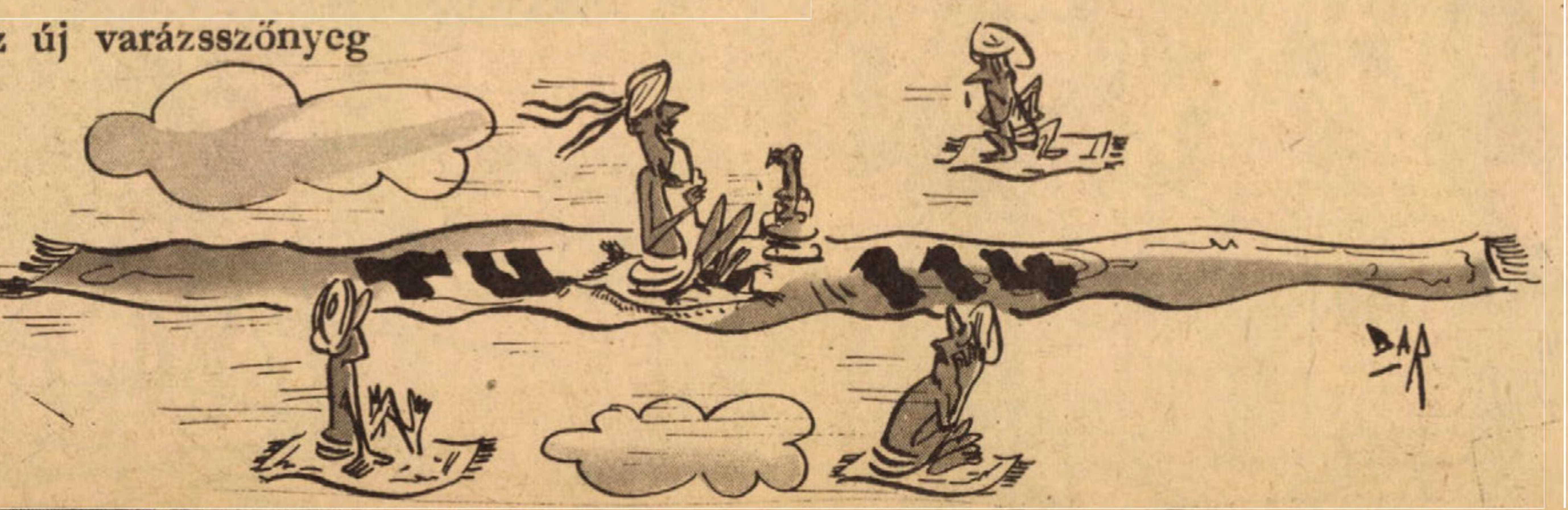
Tiranai csúcsforgalom

Végre!

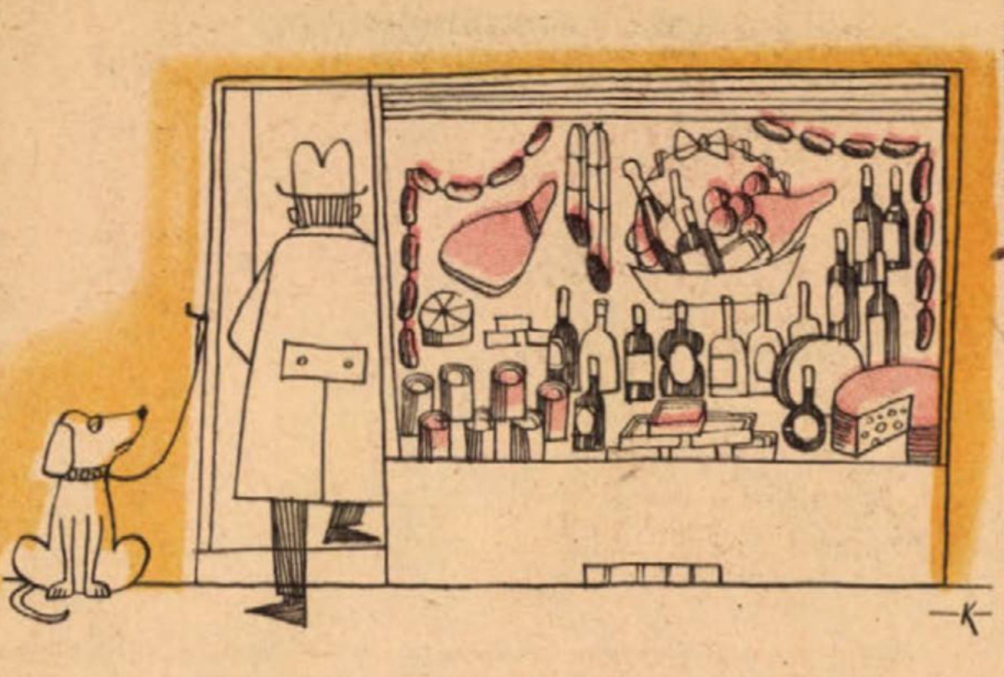

Az új varázsszőnyeg

(Bardÿl Fico rajzai a tiranai Hosteniből)

Önérzetes kutya

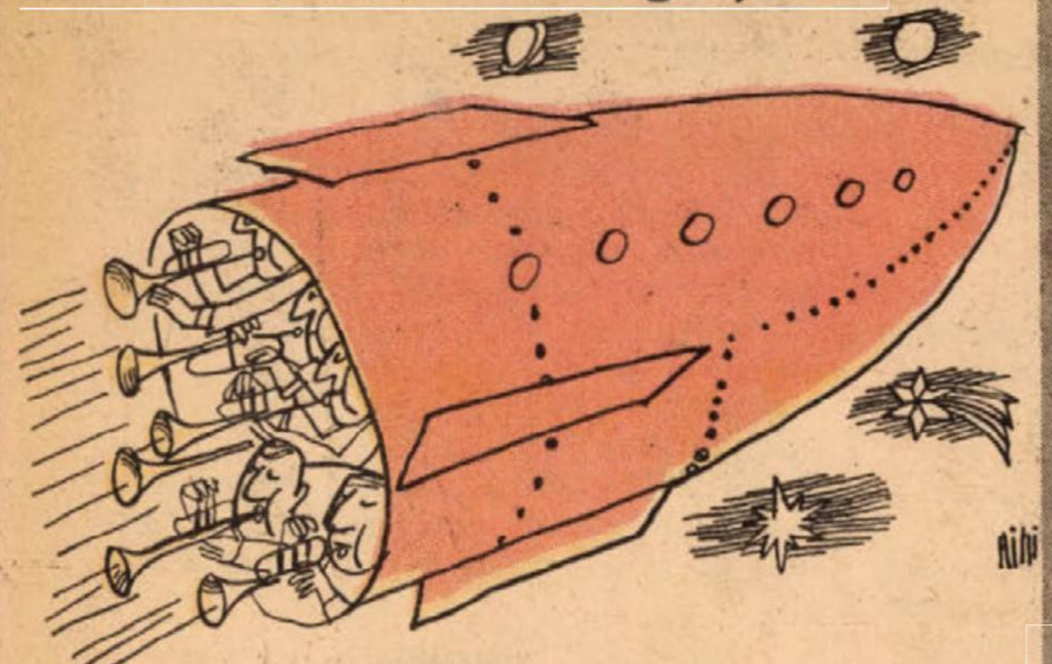
– Persze, a szputnyikba jó vagyok!

Az űrhajós felesége féltékeny

– Arra adjon választ, néni lelkem, hogy vannak-e nők a Vénuszon?

Űrhajó, újszerű meghajtással

Séta a Holdban

– De anyu, nem tévedsz te? Hiszen itt nincs is gólya!

A HÍRADÓ MOZIBAN

Bemegyek a homályos nézőtérre. Minden hely foglalt. Többen állnak, mint ülnek.

Tekintetemmel végigpásztázom a nézőteret. Irigykedve nézegetem azokat, akik már ülnek: kényelmes zsöllyékben, elterpeszkedve, belesüppedve, elomolva és nem néznek se jobbra, se balra. Nem veszik észre, vagy talán nem hajlandók észrevenni a feléjük villanó könyörgő, fenyegető, várakozó, reménykedő és ellenséges pillantásokat.

Nincs ülőhely, hiába meresztem a szemem. Kipécézek magamnak a közelben egy telihold képű, szuszogó, világító fejű embert és megpróbálom szuggerálni: „Te most felkelsz és szépen hazamégy!" Szuggerálom, szuggerálom, de hiába. Meg se moccan. Ha most bátor lennék, odamennék hozzá, kopogtatnék a vállán és azt mondanám:

– Uram, az ön ideje lejárt. Lehet, hogy percekben számítva még nem járt le, de a fejlődést véve tekintetbe, igen. A rabszolgatársadalmat felváltotta a feudalizmus, a feudalizmust a kapitalizmus, a kapitalizmust a szocializmus és önt pedig, drága uram, én fogom fölváltani. Adja át a helyét! Nem? Jó. Ideig-óráig még ragaszkodhat szerzett jogaihoz, elavult, korhadó székéhez, de nem sokáig. No, mi lesz? Útjába akar állni a fejlődésnek? Azt akarja, hogy elsöpörjem? Keljen fel a történelem ítélőszékéről, maga kövér manufaktúra, gőgös latifundium!

Nem kel fel. Marad, sőt még jobban elterül a székben. Ez úgy látszik sosem járt szemináriumra. Mit csináljak? Mit nézzek inkább: a mozivásznat, vagy a nézőteret? Döntöttem: a nézőteret fogom figyelni. Ott ül egy szemüveges férfi, a nyakát nyújtogatja, miközben ide-oda hajlik, mintha a szél fújná. Unalmamban elnevezem a székét Jó Állásnak. Két hellyel arrébb egy öreg bácsi mogyorót ropogtat. Az ő széke lesz a Jó Fizetés. Vajon melyik lesz az enyém a kettő közül? Egy pillanatra sem veszem le a tekintetem a Jó Állásról és a Jó Fizetésről. De jó volna megkaparintani mind a kettőt. Pfúj, ne légy ilyen mohó! Vigyázat, megüresedett a Jó Állás! Fel, fel, vitézek a csatára! Lihegve odarohanok, valakit letaposok, valaki rángatni kezd, de mire odaérek, – késő. A Jó Állást már megszerezte valaki. Nincs igazság! Arra a helyre én pályáztam és most jön egy ilyen protekciós, – biztos unokafivére a Mokép-nek, – és elfoglalja. Ilyen az én szerencsém...

Nem baj, még ott van a Jó Fizetés. Azt a széket meg kell szereznem, ha törik, ha szakad. A mogyorós bácsikának úgy látszik esze ágában sincs lemondani a Jó Fizetésről. De nem, nehézkesen, nyögdécselve feláll. Rögtön észrevettem, nem is észrevettem: előre megéreztem. Egy hang azt súgta bennem: „Ez a szék a tiéd lesz, a Jó Fizetés a tiéd, drága gyermekem!" Még soha ennyire biztos nem voltam. Futok oda, gyíkként surranok el az emberek között. Hiába. A Jó Fizetésről is lecsúsztam, megelőztek. Megvetően végigmérem a pasast, ezt a törtetőt, aki mindenkit letapos, csakhogy céljához érjen. Ismerem ezt a fajtát! Mindenre képes, csakhogy csücsülhessen.

Szomorúan, de méltóságteljesen visszaballagok a kedvencemhez, a világító fejű, telihold képű, szuszogó férfiúhoz és magamban így prédikálok neki:

– Uram, adja át a helyét nekem. A Múlt a Jövőnek. Igen, uram, itt áll ön előtt a Jövő, az erőtől duzzadó Fiatalság, Erő, Szépség, Fiatalság. Ez mind én vagyok. Sokat tanultunk öntől: hogyan kell ülni a moziban, hogyan kell nézni a filmet, ezt köszönjük önnek, de most már engedjen minket is leülni a harc mezején. Adja át a helyét! Itt áll maga előtt egy ambiciózus, dalos ajkú fiatalember, tele optimizmussal, lelkesedéssel. Adja, vagy nem adja?

S mintha csak meghallotta volna a prédikációmat, a telihold képű kihúzza magát a nyikorgó székből és eltávozik. Gyorsan a helyére! Győztem! Ülök. Csak azt tudnám, miért bámul úgy rám az a svájcisapkás férfi? Mi vagyok én, filmhíradó? A szeme világít, mint a macskáé.

Vajon mit akarhat?

Mikes György

Kalap divat

Szólt Pirike az urához: — Elemér!
A kosztpénzbe sok kiadás belefér,
No, de vannak rendkívüli esetek,
Gyorssegély az, amit én most keresek.
Hetven forint kéne nekem fazékra.
Kiutalod, ugye drágám, de még ma?!

Zsebébe nyúlt a jószívű Elemér,
S míg előtte esdve táncolt a tenyér,
Elgondolta, mily házias a párja,
Örömét a fazekakban találja.
Száz forintot adott és nem hetvenet.
Még egy ilyen nő a földön nem lehet!

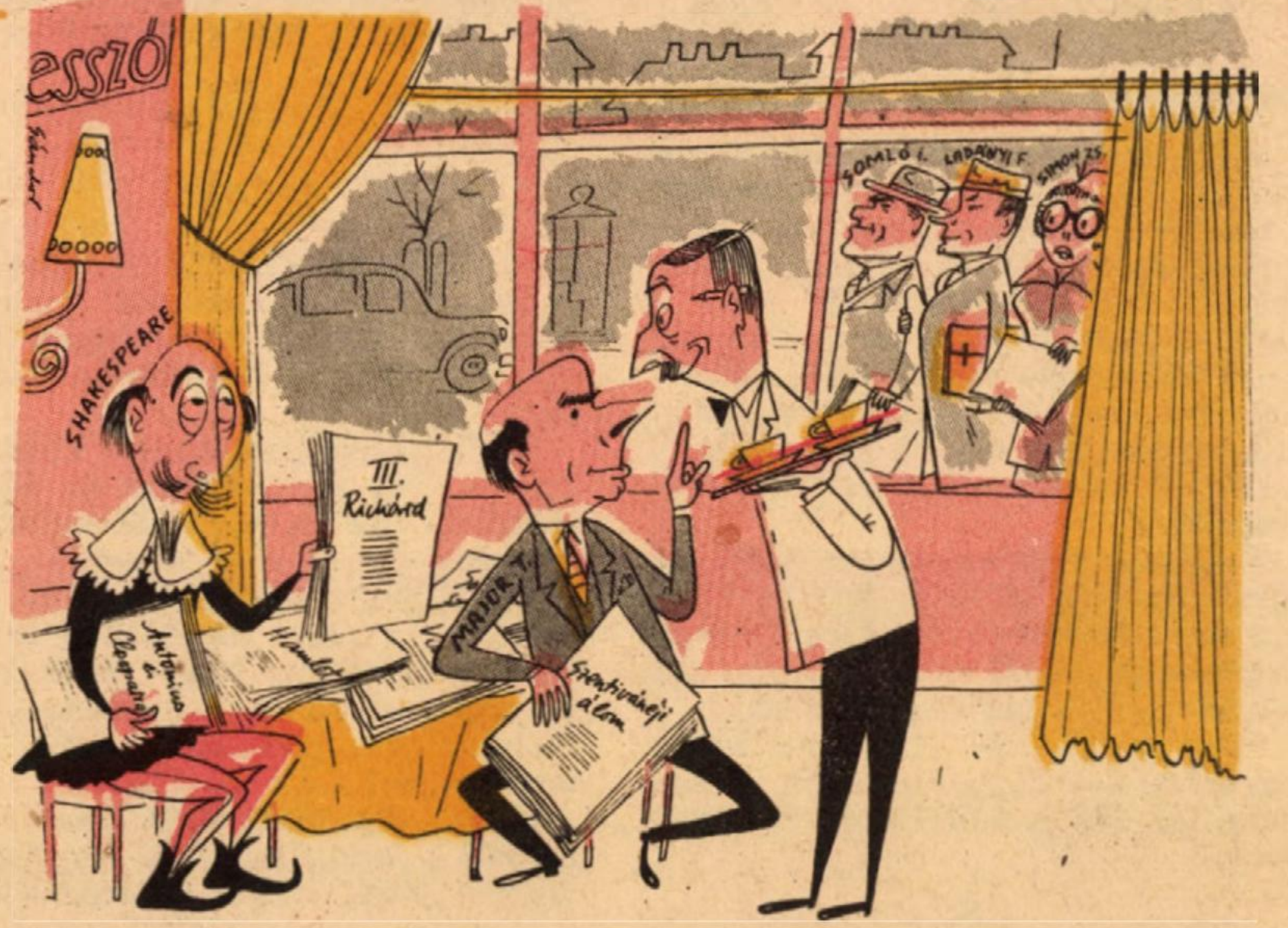
Bevásárolt másnap a víg Pirike.
Jelentette Elemérnek izibe:
— Vettem olyan fazekat, hogy párja nincs!
S fazék mellett jutott pénz egy tálra is...

— Mutasd, drágám, — olvadozott Elemér.
Szívébe a gyönyörűség be se fér.
Perdül Piri, s jött is vissza sebesen:
— Itt a fazék, csodáld meg, a fejemen!
Fess kis kalap, nem volt, ami jobban áll.
S nézd, milyen szép kordbársonyból van a tál!

K. Tóth Lenke

Shakespeare-ciklus a Nemzeti Színházban

Sándor Károly rajza

– Húzza be, kérem, a függönyt! Mért irigyelljenek a kollégáim, hogy ilyen remek szerzőt fogtam...

Nyugat-imádat

Szegő Gizi rajza

– ...!!

– Milyen szép anyag! Látszik, hogy párizsi...

Civil ellenőr

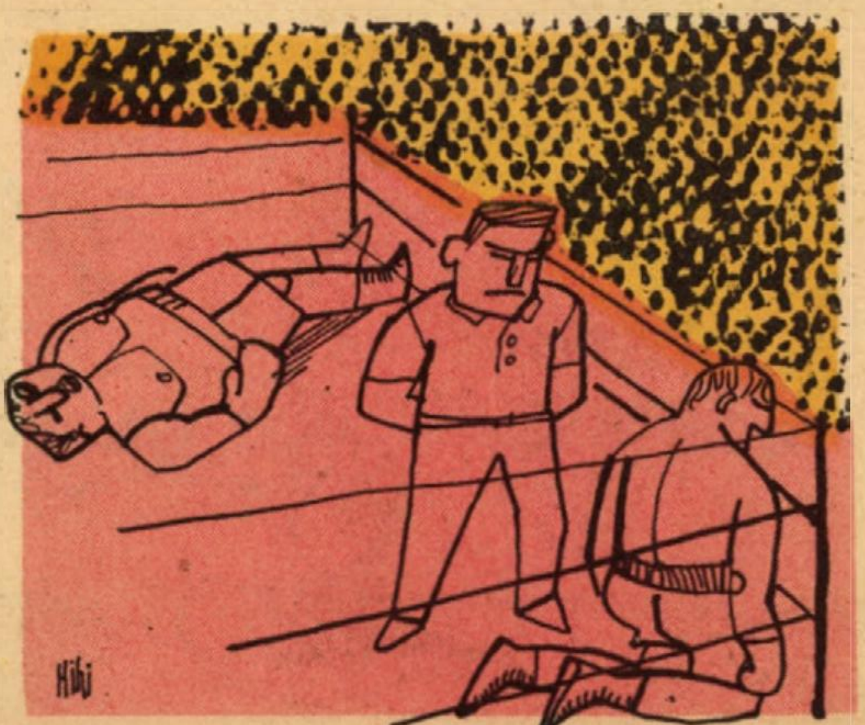
Kaján Tibor rajza

– Nem váltott jegyet! Már régen figyelem!
– Én is magát!

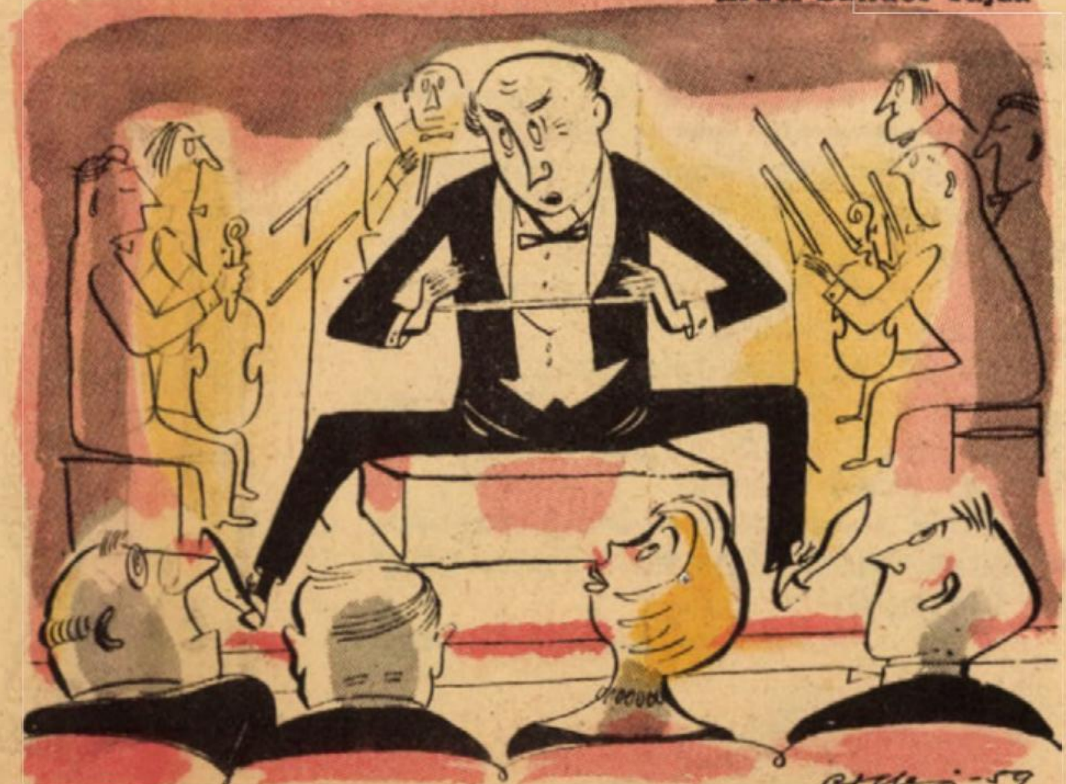
Büntetés

Hegedűs István rajza

Formabontás zenében

Erdei Sándor rajza

– ...Szüleim tizennégy éves koromban zeneiskolába adtak... Innen kezdve mesélem el hát életem történetét...

AZ AGGÓDÁS VILÁGTÖRTÉNETE

1.

(Időszámításunk előtt)

NYAM (ősember): Aggódom a gyerek miatt. Nem olyan, mint mi voltunk fiatal korunkban. Én például ebben a korban az első kezem ügyébe eső kővel törtem föl osztálytársaim koponyáját. De volt is velőm mindig pukkadásig. Ez meg csak farigcsál naphosszat.

NYAMNÉ (jó anya): Ne szidd mindig ezt a szegény fiút. Nem mondom, hogy valami zseni, de ebben a korban még hadd játsszon.

NYAMKA (öt éves, kifaragja az első kőbaltát).

2.

(Időszámításunk előtt 4000 körül)

FÁRAÓ: Sajnos, öregszem, idestova betöltöm harmincadik életévemet, amely a központi statisztikai hivatal adatai szerint is az emberi életkor felső határa. Nyugtalanít, hogy a fiam, aki majdan trónomra lép, milyen nemtörődöm. Játszik, játszik, ahelyett, hogy gondoskodna magának valami rendes temetkezési helyről, amellyel az istenek is meg lennének elégedve.

FÁRAÓNÉ (jó anya): Az Ami? Hát kicsit huncut, az igaz, folyton köveket rak csúcsosan egymásra. De majd kitombolja magát és aztán keres magának egy jó barlangot, sírnak.

AMI (a későbbi III. Amenemhat, hat éves, nem figyel a vitára, hanem gúla- és szfinxmodelleket épít közben).

3.

(Időszámításunk szerint 670)

TAO-PO: Megáll az ember esze, milyen ez a mai fiatalság! Itt van a te drágalátos fiacskád, Tao-Jü. Arra sem képes, hogy sárból csészét nyomkodjon ki magának. Folyton a Jangce mellett, azokon a haszontalan kaolinföldeken csavarog.

TAO-PONÉ: Jössz ide rögtön, te

haszontalan kölyök? Hogy nézel ki? Teljesen összekente magát! És mi van a kezedben?

TAO-JÜ (hét éves): Apu, anyu, nézzétek! Kaolinból milyen szép edényt csináltam! Ezt csak ki kell égetni és kész a porcelántányér!

TAO-PO: Csak a játék, a játék! Hát nem jó neked a sártányér, te istenverése? Nem az edény, de te vagy az égetni való!

TAO-JÜ (kiégeti az első porcelántányért a mellékhelyiségben).

4.

(1455.)

COLUMBUS BÁCSI (porcelántányérból kanalazza a ciberelevest). Látod, te fiú, Tao-Jü milyen csodás dolgot talált ki. Mert dolgozott, törte a fejét! De ti, mai fiatalok! Csak a csavargás...

COLUMBUS NÉNI: Legalább ezt a folytonos hajóépítést hagynád abba, Kriszti, mikor itt a sok lecke. Mit akarsz? Felfedezni Indiát?

COLUMBUS KRISTÓF: Igen.

COLUMBUS BÁCSI: Szégyen gyalázat. Az én időmben az ilyet átadták az inkvizíciónak! Kérdezlek, mi lehet az ilyen gyerekből?

COLUMBUS KRISTÓF (nyolc éves, a fürdőkádban pancsol, kiabál): Föld! Föld! A Mackó látta meg először!

5.

(1570.)

VINCENZO GALILEI: Ebből a fiúból se lesz kereskedő, pedig rá akartam hagyni az üzletemet! Ez olyan, mint a kergebirka, folyton csak forog!

GALILEINÉ (jó anya): Tönkreteszed a fiad idegeit ezzel az állandó szidással. Te is szerettél valamikor játszani!

VINCENZO GALILEI: Én? Szerettem, ez igaz, de közben mindig arra gondoltam, hogy például Columbus Kristóf is már zsenge gyermekkorában felkészült későbbi nagy tetteire. Ez?...

GALILEO GALILEI (hat éves, megáll a forgásban): Jé! Hogy elszédültem játék közben! Forog a föld!

6.

(1849.)

IRINYI BÁCSI: Le ne engedd a Jánost az utcára! Ott lődöznek, gyújtogatnak. A gyerek csak rosszat tanul. Úgyis hajlamos rá... Csak tudnám, kitől örökölte ezt az átkozott természetét. *(Taplóval pipára gyújt.)* Ne játssz foszforral, az méreg!

IRINYINÉ: Igaza van szegény apádnak. Ki ne merd tenni a lábad a házból, amíg én meg nem engedem!

IRINYI JÁNOS (kilenc éves, bőg): Itthon se játszhatok?

IRINYINÉ: Játszhatsz, de csak olyat, amilyent én játszottam gyerekkoromban. Szép, szelíd játékot, hátba pacsit, nemzetest...

IRINYI JÁNOS (pálcikát márt foszforba és érdes felületen meggyújtja).

IRINYI BÁCSI: Látod! Elzüllött a gyerek! Felgyújtja az apja otthonát!

7.

(1850.)

AZ AGG BENZ: Fiam, én érzem, nincs sok hátra az életemből. Egyet ígérj meg nekem. Mindig, mindenhová gyalog járjál, ha én már nem leszek. Ez az egészség alapja.

KARL FRIEDRICH BENZ (hat éves): De hisz apuka éppen most huny el, fiatalon.

AZ AGG BENZ: Visszabeszélsz? Azt hiszed, nem láttam, hogy a kis szekérbe, amelyet tőlem kaptál karácsonyra, mindenféle folyadékokat öntöttél, hogy azok mozgassák a szekeret? Már ehhez is lusta vagy?

KARL FRIEDRICH BENZ: De apuka, az jó folyadék...

AZ AGG BENZ: Német embernek egy jó folyadék van, az a sör! Azt hiszed, hogy majd rólad nevezik el

egyszer azt a szekeret mozgató nedvet, mi? Mert lusta vagy gyalogolni, erről van csak szó, te család szégyene, te. *(Meghal.)*

8.

(1960.)

VALAKI: Az én koromban bezzeg nem ilyenek voltak a fiatalok. Hogy lelkesedtem én is az óceánrepülésért; és tavaly, amikor megláttam a Hold túlsó feléről készült képet, azt mondtam, ez az emberi teljesítőképesség csúcsa. De persze, ennek a fiúnak már semmi sem elég.

VALAKI BARNABÁS (nyolc éves, a csilláron ül): Szóval, koszinusz alfászor koszinusz béta.

VALAKI: Te, én leszedlek onnan, ha ilyesmiket beszélsz, és nem jössz le szépszerével.

VALAKINÉ (jó anya): Próbáld azért megérteni a fiút... Gyerekkorodban te is foglalkoztál ilyesmivel.

VALAKI: Én? Szó sincs róla. Gyerekkoromban én azzal törődtem, hogy Takács II. lesz-e a jobbösszekötő, vagy Cseh Matyi. De ez?

BARNABÁS (a csillárról): A négyzet plusz ábé plusz bé négyzet! *(Kiszór egy zacskó magakészítette port az ablakon. Ettől feléled poraiból Nyam, az ősember.)*

NYAM: Mindenekelőtt köszönöm a figyelmet. De most lássuk, mire vitted a farigcsálással, te kölyök?

VALAKI BARNABÁS: Hát sok mindent elértünk, mióta ittjárt, Nyam bácsi. Nézze meg, például itt van ez a televízió.

NYAM: Ma mit játszanak?

VALAKI BARNABÁS: Közkívánatra megismétlik a „Szerelem csütörtök" című filmet.

NYAM (végignézi, utána pofonvágja Barnabást): Ugye mondtam, hogy ne farigcsálj!

Máté György

IZGALMAS
Rejtvénypályázat

Egy középkorú, jókarban levő, sőt jóképű férfiú délután négy órakor az alábbi sorrendben telefonpárbeszédet folytat két asszonnyal:

Az első beszélgetés

Férfi: **Csókolom a kezedet!**

I. Asszony: **Szervusz drágám, na, mi van veled? Végeztél?**

Férfi: **Még két aktát írok alá és készen vagyok.**

I. Asszony: **Félötig benn kell maradnod?**

Férfi: **Ugyan! Főnök vagyok én itt drágám, nem kuli! Akkor megyek el, amikor akarok!**

I. Asszony: **Elmúlt a fejfájásod?**

Férfi: **Pompásan érzem magam. Semmi más bajom nincs, mint hogy téged nem láthatlak.**

I. Asszony: **Azon könnyű segíteni. Akarsz velem valahol uzsonnázni?**

Férfi: **Boldogan.**

I. Asszony. **Hogy el ne felejtsem... Péntekre megvan a jegyünk az operai bemutatóra. És az új ruhám is készen van. Majd meglátod, micsoda álom!**

Férfi: **Nahát akkor én is kicsípem magamat! Szmoking jó lesz?**

I. Asszony (tréfálkozva): **Frakkot jobb szerettem volna, dehát majd szmokingban is megfelelsz. Most négy óra, mikor jössz értem?**

Férfi: **Máris indulok.**

A második beszélgetés

Férfi: **Csókolom a kezedet.**

II. Asszony: **Szervusz drágám. Na, mi van veled? Végeztél?**

Férfi: **Ugyan! Gürcölhetek még jó két-három órát! Rengeteg aktát kell elintéznem.**

II. Asszony: **Holnapra is maradhat belőle. Nem vagy köteles félöt után rostokolni a hivatalban.**

Férfi: **Könnyű azt mondani! Rabszolga vagyok én itt, nem fejes, aki bármikor jöhet-mehet.**

II. Asszony: **Elmúlt a fejfájásod?**

Férfi: **Dehogy múlt el. Négy port vettem be ebéd után. Kutyául érzem magamat!**

II. Asszony: **Nem akarsz a munka után valahol velem uzsonnázni? Emberek között elfelejted a főfájást!**

Férfi: **Emberek?! Senkit nem akarok látni!**

II. Asszony: **De azért remélem, csütörtökig teljesen meggyógyulsz és eljössz velem a koncertre. Meglátod, milyen csinos leszek az új ruhámban. És remélem, te is...**

Férfi (közbevág): **Ne kívánd tőlem, hogy kiöltözködjek! Nincs nekem ahhoz semmi kedvem! Elég baj, hogy pénteken el kell mennem egy minisztériumi fogadásra, az ördög ott vigye el! Vasaltasd ki, szívem, a szmokingomat!**

II. Asszony: **Rendben lesz. Mégis, mikor jössz haza?**

Férfi: **Nyolc óra körül otthon leszek.**

•

Kedves Olvasóink! A feladat; találják ki, hogy a két asszony közül melyik a férfinak a felesége: az első vagy a második?

Stella Adorján

A diadalív árnyékában

Szegő Gizi rajza

Napóleon: Mit csinál, tábornok úr?
De Gaulle: Vissza akarom állítani a francia dicsőséget!...

Gondos fűtő

Tonez Tibor rajza

– Tessék mondani, elég meleg van, vagy rakjak még rá?

Gonosz mérleges

Várnai György rajza

Korszerű mese

Szegő Gizi rajza

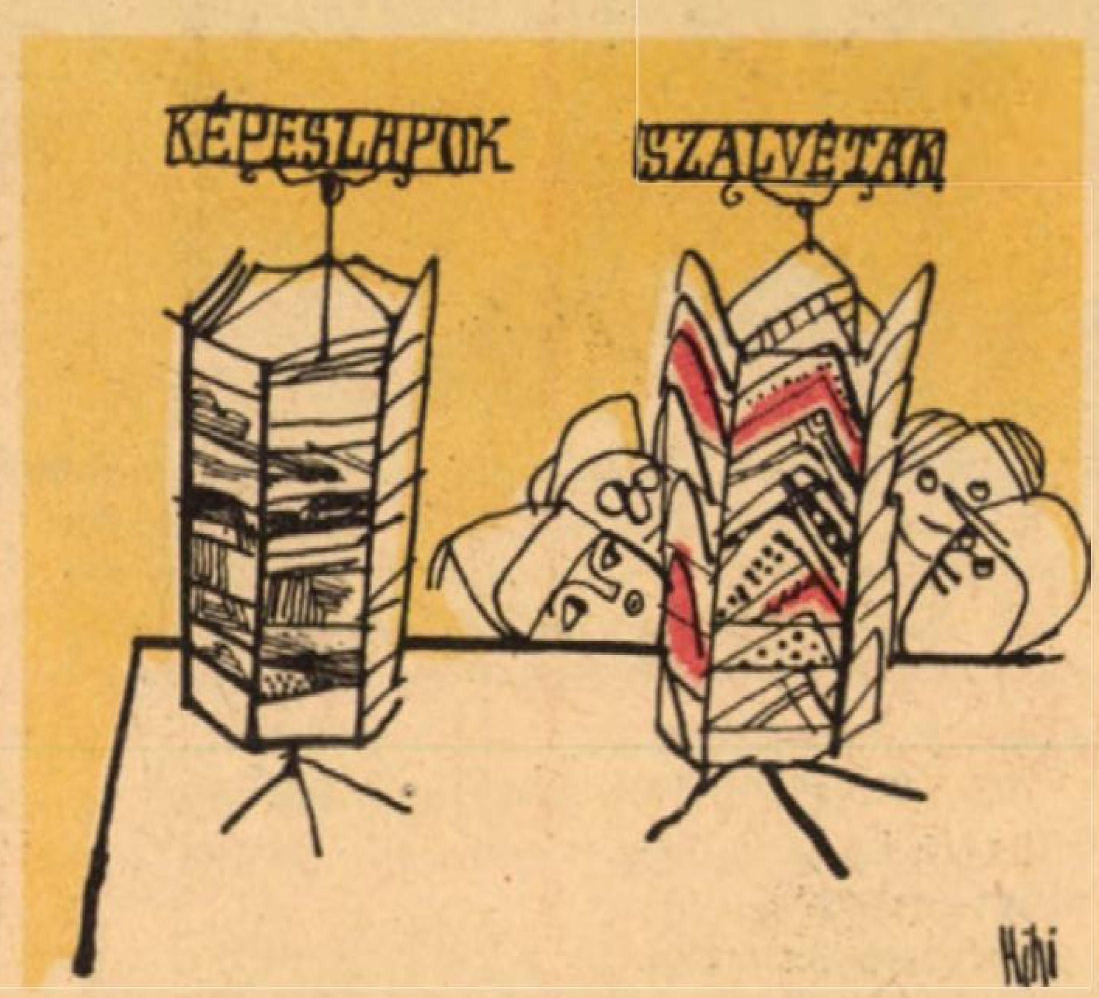
– Hol volt, hol nem volt, élt a faluban egy ember és képzeljétek, gróf volt a szerencsétlen . . .

(Az idei Kincses Kalendáriumból közöljük.)

Őszinteség

Papírüzletben

A kényelmes . . .

– Épp erre jön Feri bácsi . . .

. . . és az élelmes riporter

– Mi a véleménye az új mosdóról?

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Színes aszfalt

Kaján Tibor rajza

– Forduljunk vissza, ez a szín nem áll jól nekem...

Sándor Károly rajza

A színes aszfalthoz már készülnek a hozzáillő színes aszfaltbetyárok is.

A humor könyvéből

KOSZTOLÁNYI DEZSŐNEK mondta egyszer egy ifjú, csinos színésznő, aki irodalombarátnak adta ki magát:

– Mester, én nagyon szeretem a regényeket, higgye el, jobban érdekelnek, mint bármi más a világon, mert én a regényt a közepén kezdem el olvasni. Így nemcsak az izgat, hogyan végződik, hanem az is, hogyan kezdődik.

SLEZÁK LEÓ, a híres bécsi operaénekes, egy nap nagyon vidáman ment az utcán. Találkozott egy ismerősével, aki megkérdezte:

– Hová, hová, hogy ilyen jókedvű vagy?

– Malacpecsenye vacsorára – felelte Slezák.

– És ki vesz részt azon a vacsorán?

Slezák az ismerőséhez hajolt és a fülébe súgta:

– Én és a malac...

HELTAI JENŐHÖZ beállított egy regényíró és bírálatot kért legújabb regényére. Heltai írásban adta át bírálatát, de a nevét nem közvetlenül a kritika alá írta, hanem jóval alább.

– Mester – kérdezte az író –, miért írja a nevét olyan messzire a szövegtől?

– Mert az Írás szavaihoz tartom magam – felelte Heltai. – Az Írás ugyanis azt mondja: „Tartsd távol magad a hazugságtól".

GROCK, a világhírű bohóc, amikor kocsijával éppen át akart menni egy keskeny fahídon, szembe találkozott egy másik kocsival. Még mielőtt szólhatott volna, a másik jármű vezetője lehúzta a kocsi ablakát és dühösen rákiáltott a művészre:

– Egy bolond miatt nem megyek vissza!

– Jól van – felelte Grock nyugodtan, és mielőtt visszafelé irányította volna a kocsiját, hozzátette: – Én meg mindig ezt teszem.

MAKAI EMILT, a századforduló bohémtermészetű költőjét, régi hitelezői szorongatták akkor is, amikor végre állásba került. Az egyik goromba levélre a költő ezt válaszolta:

„A titkárnőre való tekintettel, akinek e sorokat tollba mondom, nem foglalhatom szavakba azt, amit önről gondolok. Én magam sem írhatom azt le, mert gyerekszobában nőttem fel. Mennyivel könynyebb az ön dolga!"

LEHÁR FERENC nem volt büszke tábornok-bátyjára, aki a legitimista mozgalmakban játszott dicstelen szerepet. A királypuccs után történt, hogy egy arisztokrata hölgy kérdést intézett hozzá:

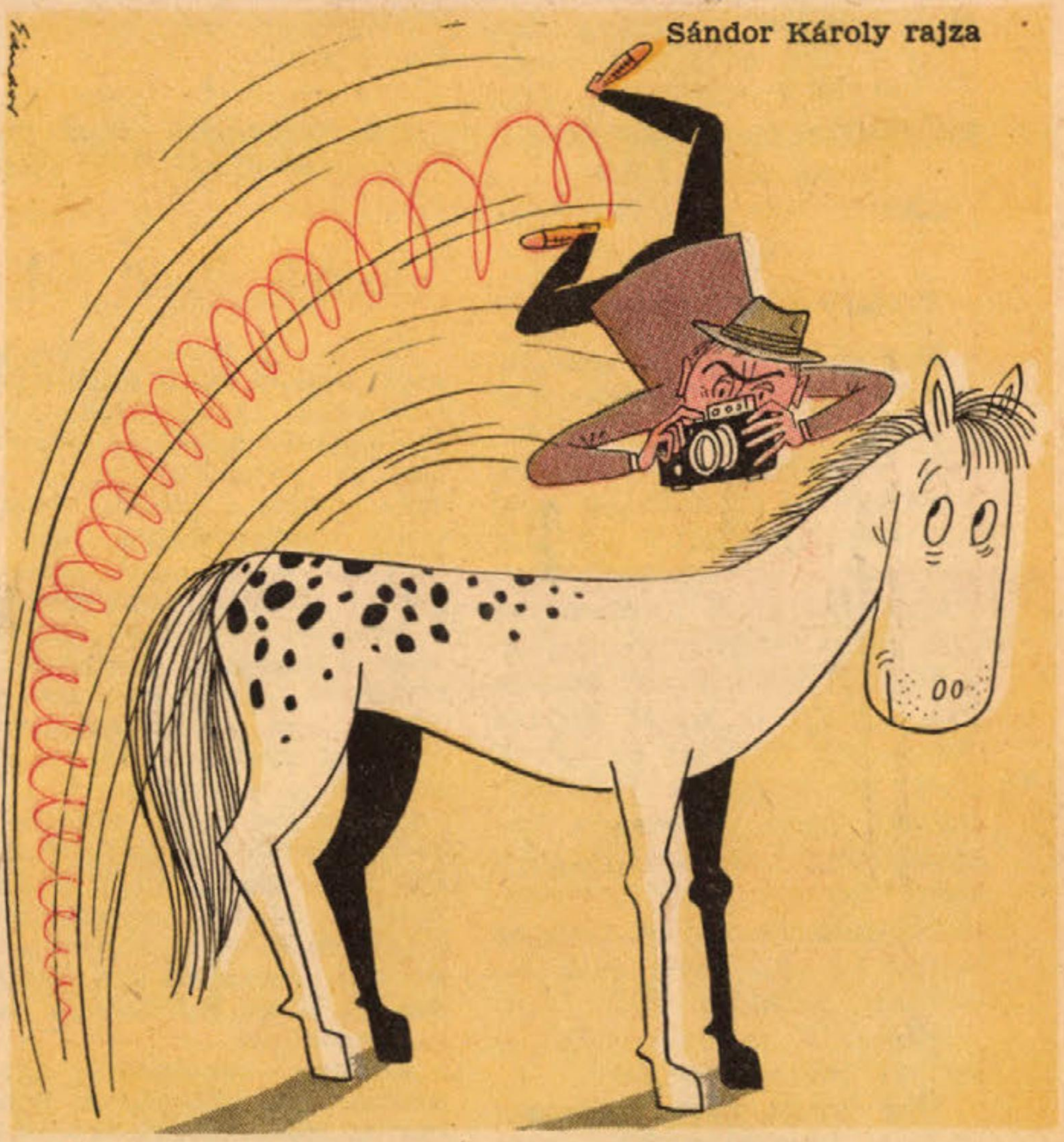
– Ugyebár, ön a híres Lehár testvére?

– Nem, nem! – tiltakozott a „Mosoly országa" szerzője. – Ő az én testvérem!

Szenzációs eredmény

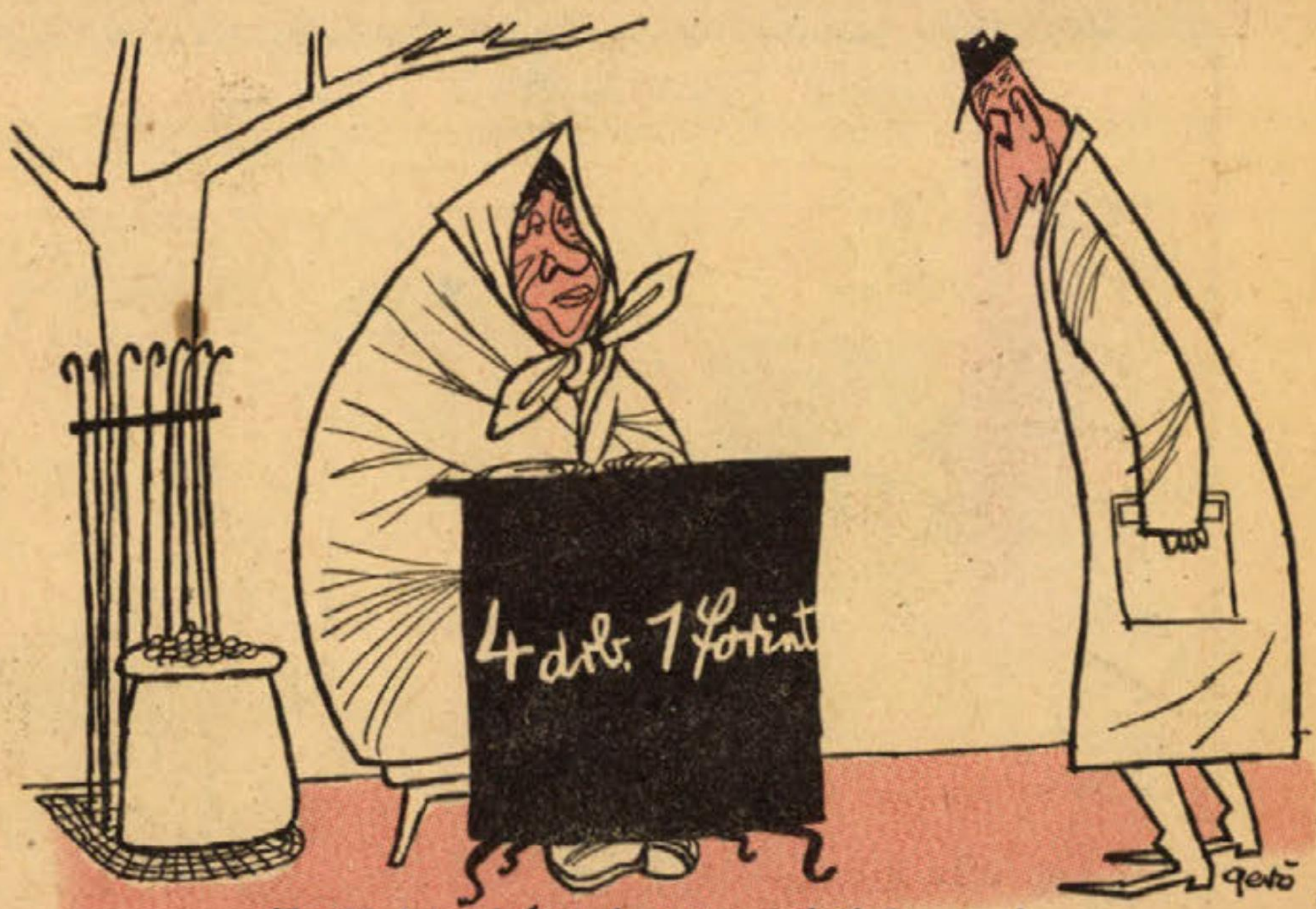
Sándor Károly rajza

Sikerült lefényképezni a ló másik oldalát.

A pesti utcán

Gerő Sándor rajza

– Te jó isten! Így lement a kályha ára!

A pápai MÁVAUT figyelmébe!

Hivatalos kiküldetések alkalmával igen gyakran utazom a pápai Fő térről induló MÁVAUT-autóbusszal Vanyolára. Szinte mindennapos jelenség, hogy a 14.55 órakor induló nagydémi autóbuszt majdnem felborítja a rengeteg utas. Mindez a tülekedés, valamint a tülekedés utáni lemaradás közvetlenül a MÁVAUT-főnökség szemeláttára történik. Ajánlatos lenne, ha a megnövekedett utaslétszám zavartalan elszállításáról „mentesítő" autóbusszal gondoskodnának. Előfordult olyan eset is október 29-én, hogy a Lovászpatona felől 6.45-kor érkező autóbusz Vanyolán meg sem állt és így *több mint harminc középiskolás diák hiányzott ezen a napon a pápai iskolákból.* Ugyanígy járt jónéhány dolgozó is, akik az említett napon a MÁVAUT jóvoltából nem juthattak el munkahelyükre.

László László tanár,
Csorna, Mezőgazd. Techn.

Ésszerűbb ellátást!

Van az üzemünknek egy büféje, amelyet annak idején dolgozóink jobb ellátása érdekében létesítettünk. A büfének kenyérrel és süteménnyel való ellátásáról évekig a II. ker. Sütőipari V. gondoskodott. Szeptember 21-től azonban egy ismeretlen rendelkezés folytán a II. ker. Sütőipari V. kocsija nem adhatja le áruját, mert a Szépvölgyi útnak az az oldala, ahol mi vagyunk, harmadik kerület. Most aztán az a szomorú helyzet, hogy naponta elmegy üzemünk előtt a második kerület kocsija és viszi az áruját az utca túlsó oldalára, nekünk pedig a XIII. ker. Sütőipari V. szállítja, méghozzá két órával később.

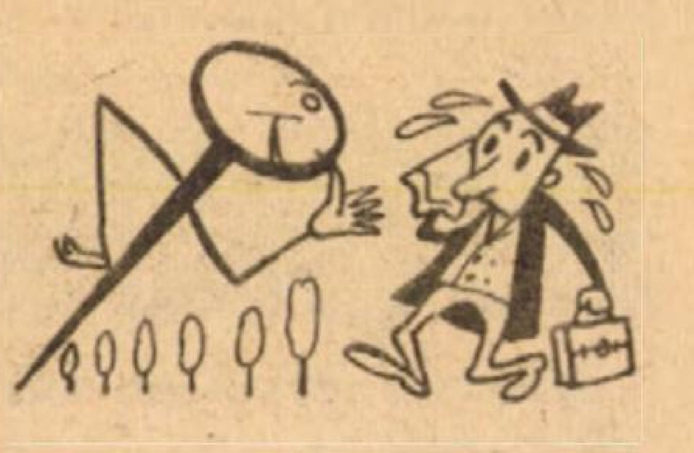
Úgy érzem, hogy népgazdaságunk szempontjából nem mondható takarékosságnak, hogy ide, a budai hegyekbe Angyalföldről hozzák a kenyeret.

Benkő Gyula
Mechanikai Műszerek Gyára

Le a bürokráciával!

Egy perc Zalaegerszegen

– Szeget akartam vásárolni, – beszélte egyik ismerősöm Zalaegerszegen –, de nem kaptam. Azt a nagyságot, amelyre szükségem volt, egész Zalában nem tudtam beszerezni. Szóval abban a megyében,

ahol Pálfiszeg, Gombcsszeg, Milejszeg, Hustánszeg, Barabásszeg, Vörösszeg, Papszeg és Zalaegerszeg van – kampósszeg nincs...

*

Aki valamelyik zalai olajipari vállalathoz akar utazni, az jól vigyázzon a község és a vállalat nevére! Legutóbb is póruljárt valaki, akit Budapesten megbíztak, hogy keresse fel a Budafai Kőolajtermelő Vállalatot. El is utazott Budafára, ahol felvilágosították, hogy a budafai vállalat Bázakerettyén van.

De nemcsak a „Budafai" látogatóinak kell vigyázniok, hanem azoknak is, akik a többi kőolajtermelőhöz akarnak menni. A Nagylengyeli Kőolajtermelő Vállalat ugyanis Gellénházán, a Lovászi Vállalat pedig Kutfejen van.

Persze, ennek a furcsaságnak igen egyszerű a magyarázata: a vállalatokat ugyanis *nem a székhely*, hanem az *első lelőhely* után nevezték el.

(p–i)

Biztosítás erőszakoskodás ellen...

Két olvasónk is panaszkodik, hogy „kényszerbiztosításnak" vetette őket alá a MÁV. Tóth Dániel, kiskőrösi rézművesnek (Dobozi u. 3.) a kiskunmajsai pénztáros csak biztosítási bélyeggel volt hajlandó jegyet adni, anélkül nem. Levélírónk kétségbevonta, hogy a biztosítás kötelező, mire gúnyos megjegyzéseket és biztosítási bélyeggel ellátott jegyet

kapott. Egy másik levélírónk (Gulyás Imre, Takácsi, Községi Tanács) kettős biztosításban részesült, mert nemcsak a jegyére, hanem a gyorsvonati pótjegyre is ráragasztott egy-egy forint biztosítási bélyeget az ajkai jegypénztáros. Így drágult meg az illető jegye két forinttal anélkül, hogy ezt igényelte volna. Kedves MÁV, ha nem erőszak a disznótor, akkor talán ne is erőltessük. Mert ha ez így megy tovább, legközelebb az utasnak lottó- és totószelvényt is kell vásárolnia, sőt esetleg borotvapengét, nyakkendőt, cipőzsinórt és fogkefetartót is. Az Állami Biztosító figyelmét viszont felhívjuk arra, oldja meg, hogyan lehetne az utasokat hasonló erőszakoskodások ellen biztosítani.

Kerek asztal helyett hosszúkás folyosó

Vállalatom hosszú évek óta kapcsolatban áll az IMPORTEX vállalattal. A napokban egy reklamáció ügyében felkerestem az IMPORTEX-et. Örültem, amikor a portán előzékenyen útbaigazítottak. De az örömöm csakhamar elpárolgott. A portáról azért kísértek a keresett személy ajtajáig, mert a legújabb rendelet értelmében hivatali szobában felekkel nem tárgyalhatnak és ezért az illetékes tisztviselőt kihívták a folyosóra.

Megtudtam, hogy csupán az erre kijelölt tárgyalószobákban lehet tanácskozni, miután azonban minden tárgyalószoba foglalt volt – a folyosón illetve az előcsarnokban bonyolítottuk le az óra hosszat tartó tárgyalást.

Közben adatokra, okmányokra volt szükség és ilyenkor az előadónő tízpercenként a szobájába száguldott, majd visszatért. A folyosón természetszerűleg nem álltak rendelkezésére az iratok. Az is kiderült, hogy még egy kartársnőt kell bevonni a tanácskozásba, mire most már háman topogtunk az eléggé gyengén fűtött folyosón. Mindkét kartársnő kénytelen volt kabátba burkolózni.

A szomorú tapasztalatok alapján azt javasolnám, csak akkor hívjanak be tárgyalófeleket, amikor van szabad tanácskozó-szoba, vagy pedig,

ha el akarják rettenteni az ügyfeleket, ezután a Vérmezőn tartsák meg a bizalmas üzleti tanácskozásokat, az még a folyosónál is szellősebb. Vagy talán vissza lehetne térni ahhoz a jól bevált szokáshoz, hogy az üzleti tárgyalásokat a hivatali szobában bonyolítsák le még az IMPORTEX-nél is?

Dorogmann László,
a Len-Kender és Műszaki Textilért. V. dolgozója.

Ludas Matyi postájából

„Jól van ez így?" című cikkükre közöljük: a 45-ös autóbusz útvonalát a Móricz Zsigmond körtér zsúfoltsága miatt változtattuk meg.

Főv. Autóbuszüzem V.
Kárpáti Lajos forg. oszt. vez.

A „Testgyakorlat" című közleményükben szóvátett tornacipőhiányt a vártnál nagyobb országos kereslet okozta. Miután a belföldi iparnak már több kapacitása nem volt, 180 ezer pár tornacipőt külföldről rendeltünk meg. Ezek beérkezése után a hiány megszűnik.

Belker. Min. Ruházati Főigazg.
Kovács J. o. vez.

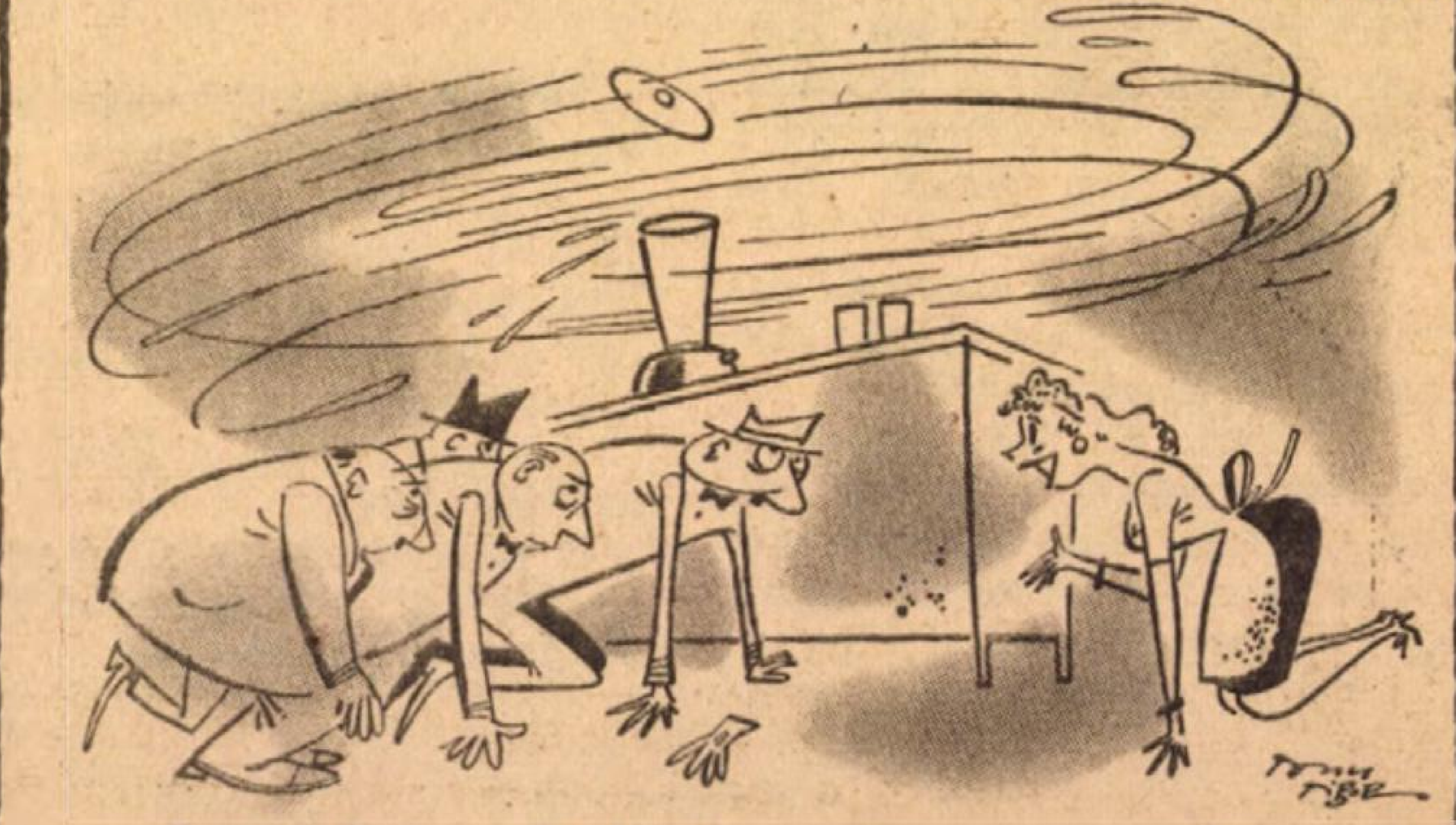
Újítási javaslatunk hétfőre

Vasvári Anna rajza

Üzemzavar a turmixnál

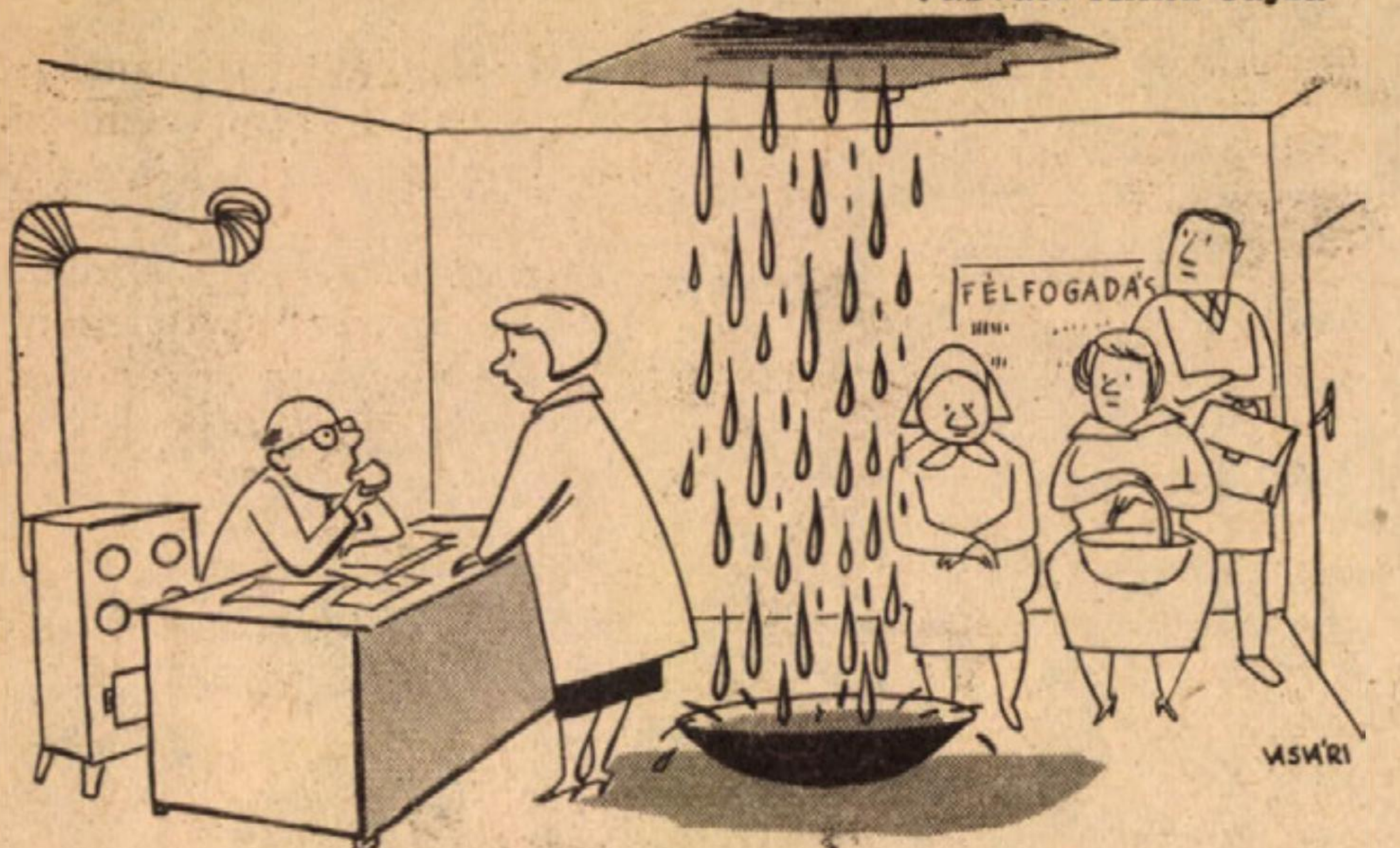
Toncz Tibor rajza

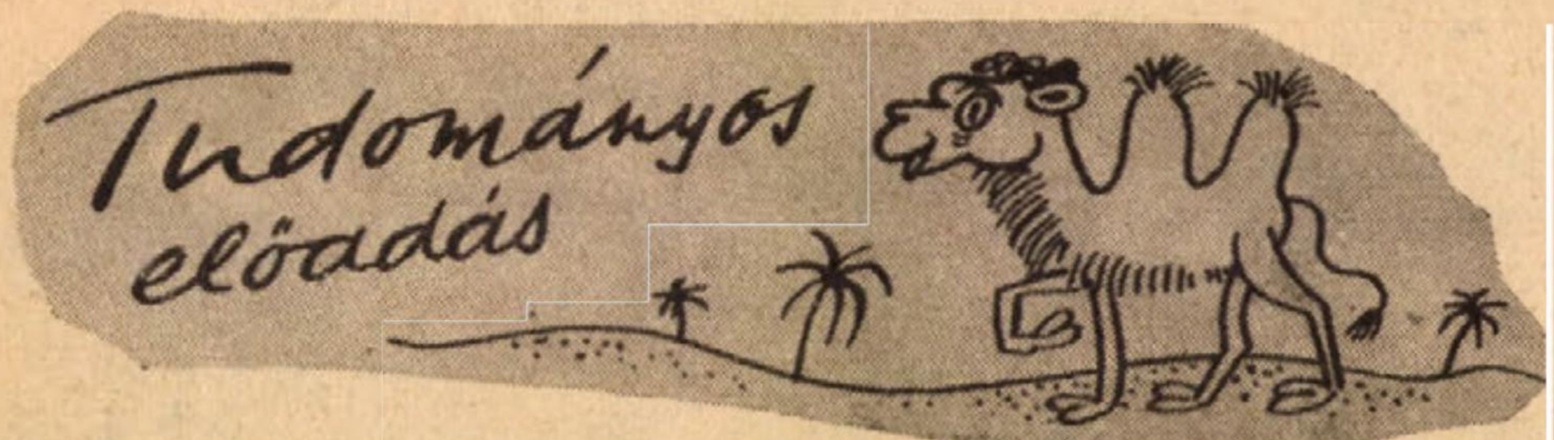

– Semmi baj, urak! Nem paradicsompüré, csak egy kis zellerkrém!

Csoda az IKV-ban

Vasvári Anna rajza

– Jó, jó, – mondta a dramaturg, – de túl könnyű. – Tudod, valami irodalmi kellene, aminek mondanivalója is van. Egy kicsit nevelni, tanítani is kell a közönséget. És lehetőleg olyasmi, amiben zene van. A közönség imádja a szép, dallamos zenét. Tegnap voltam egy Strauss, Lehár, Kálmán dalesten. Óriási siker volt. Az énekeseket nem engedték le a színpadról. Ráadást ráadás követett.

– Jó, jó, de én nem vagyok se Strauss, se Lehár.

– Mondtam, hogy az vagy? De kitalálhatnál valamit, ami értékes, ami ismeretterjesztő és betétként szerepelhetne benne Lehár, meg a többi. De őszintén szólva, magam sem tudom, hogy mi lenne jó...

Egy héttel később beállítottam hozzá és átadtam neki Alfréd Brehm élete című művemet, amelynek szövege ez volt:

Előadó: Kedves közönség! Alfred Brehmről, a nagy zoológusról fogok előadást tartani. Brehm 1829-ben született. Már fiatal korában nagy feltűnést keltett a dunai halak életéről szóló tanulmányával.

(Zene: Kék-Duna keringő.)

Előadó: Huszonnyolc éves korában már ismert zoológus volt. Átkelt az óceánon és az amerikai bölényeket tanulmányozta.

(Zene: Túl az óperencián, boldogok leszünk...)

Előadó: Mint a hamburgi állatkert igazgatója könyvet írt a tevék fajtáiról.

(Zene: Teve van egypupú, van kétpupú, sőt több...)

Előadó: Megkezdte nagy műve megírását, a tízkötetes „Nagy Brehmet." Először a madarak életéről írott kötete jelent meg.

(Zene: Darumadár, ha elszállsz dél felé...)

Előadó: Kanadában, a messzi erdőségben, az erdei vadak élete volt tanulmányának tárgya.

(Zene: Lehár: Messze a nagy erdő...)

Előadó: Fáradhatatlan volt. Járt erre, járt arra, járt mindenütt...

(Zene: Haccacáré erre, haccacáré arra...)

Előadó: Ötödik könyve a jeges, a barna és az örvös medvékkel foglalkozott...

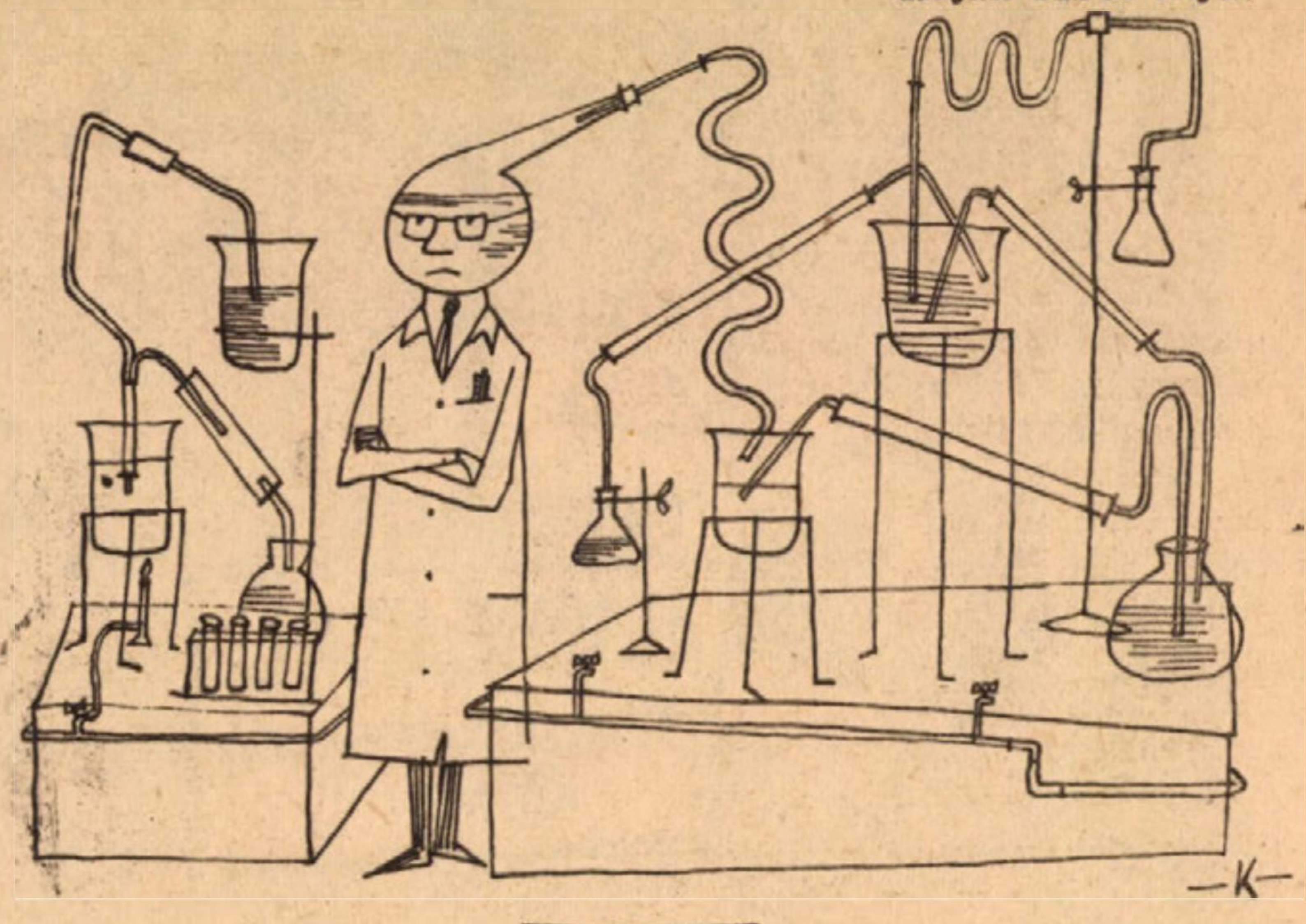
(Zene: Dirmeg dörmög a medve, nincsen neki jókedve...)

Itt azért hagytam abba a tudományos előadást, mert több jó lemezem nincs.

(sti)

Új műanyag születik

Kaján Tibor rajza

Éjjel kettőkor

Vasvári Anna rajza

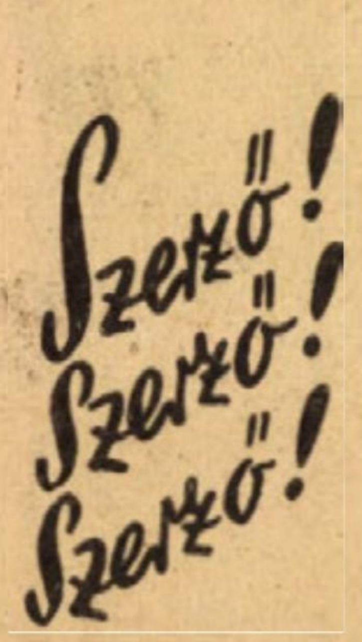

– El ne aludj, Andris, én nem cipellek hazáig!...

Figyelmes televízió-tulajdonos

Sándor Károly rajza

Tantiémből általában
Sok társszerző részt kér máma,
Legyen a mű film, vagy színmű,
Könnyű operett, vagy dráma.
Beleírnak a szerzőkbe,
Akár magyar, akár német,
Mindenünnen lecsipkednek
Pár százalék tantiémet.
Régi francia darabból
Szabnak modern operettet,
Bő tantiém-részesedés
Indokolja eme tettet.

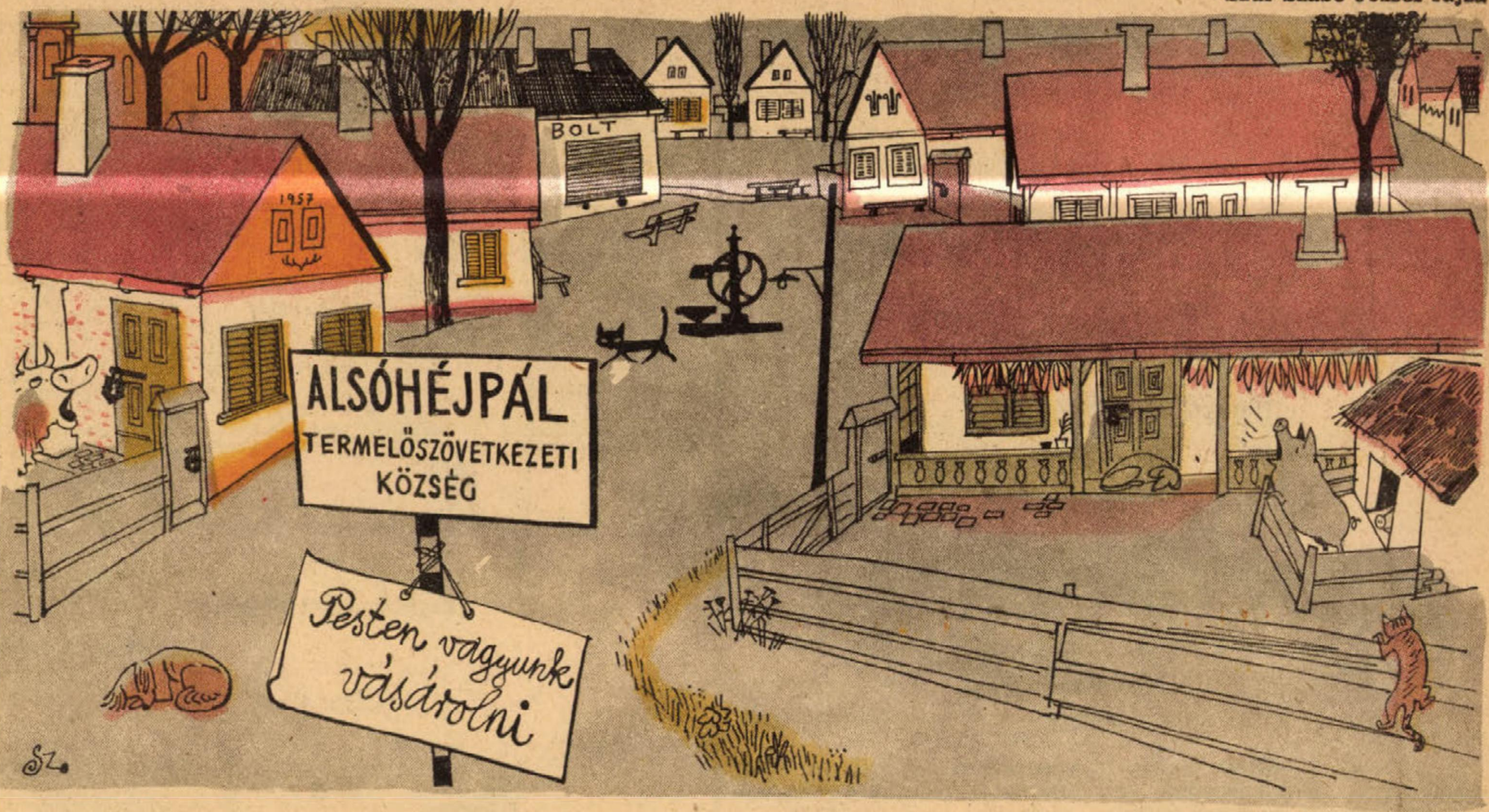
Ha a szerző elhalt netán,
Nem hullatnak nehéz könnyet,
Áll Buda, él librettista:
S átírja a szövegkönyvet.
Belehangszerelnek vígan
Slágerszerzők is Lehárba,
S ez a becsúszó-szerelés
Szintén pénzt hoz, nem vész kárba.
Korszerűsítenek hévvel,
Nincs habozás ennél semmi,
Mert hiszen a tantiémben

Valahogyan benn kell lenni.
Na és a film-forgatókönyv?
Azt se tudja ám akárki!
Aki segít a szerzőnek,
Annak részesedés jár ki.
Tudományos film készül most,
Vízben élő ázalékkal,
Benne van egy vén cápa is
Három és fél százalékkal...

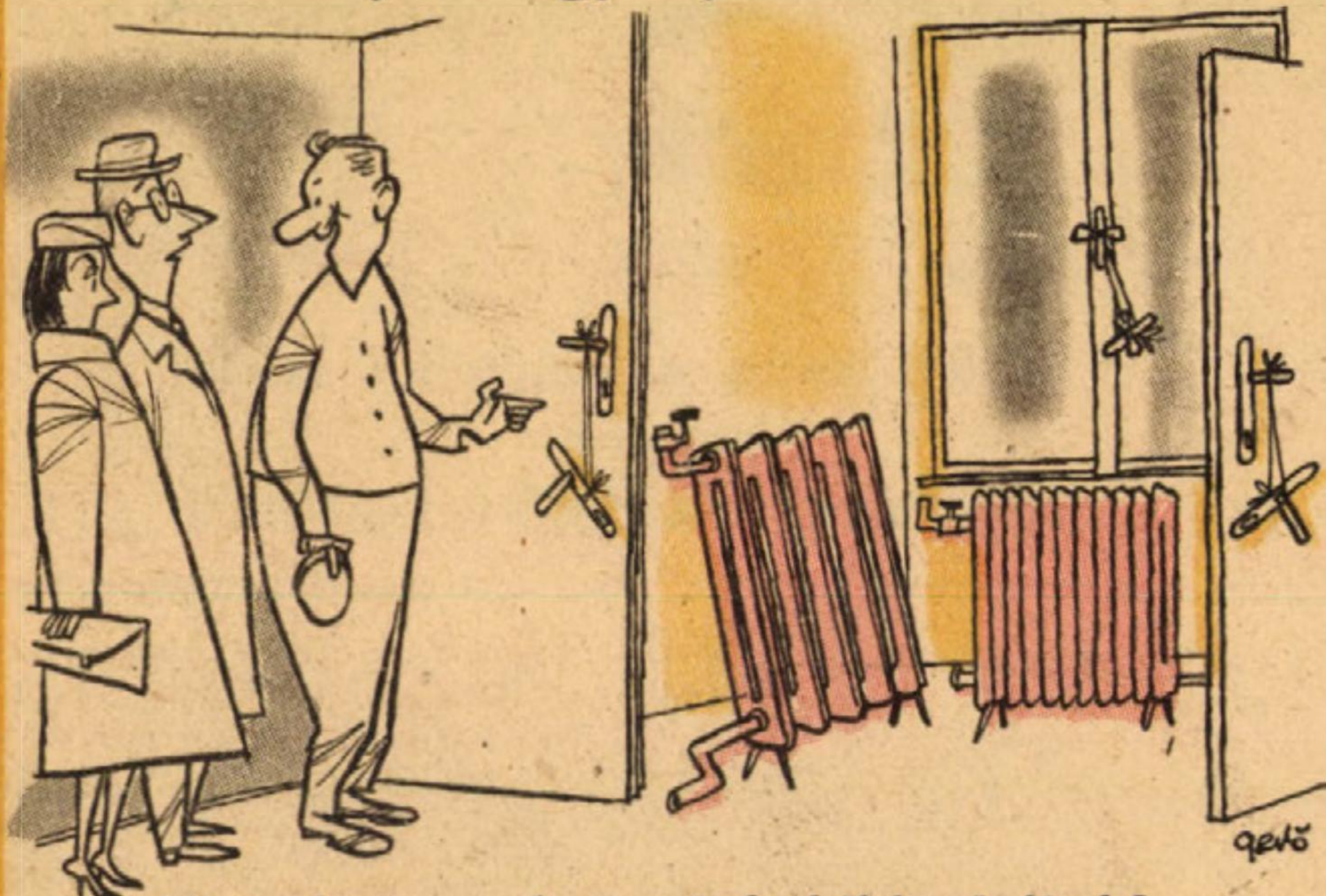
Hidvéghy Ferenc

Zárszámadás idején

Szűr-Szabó József rajza

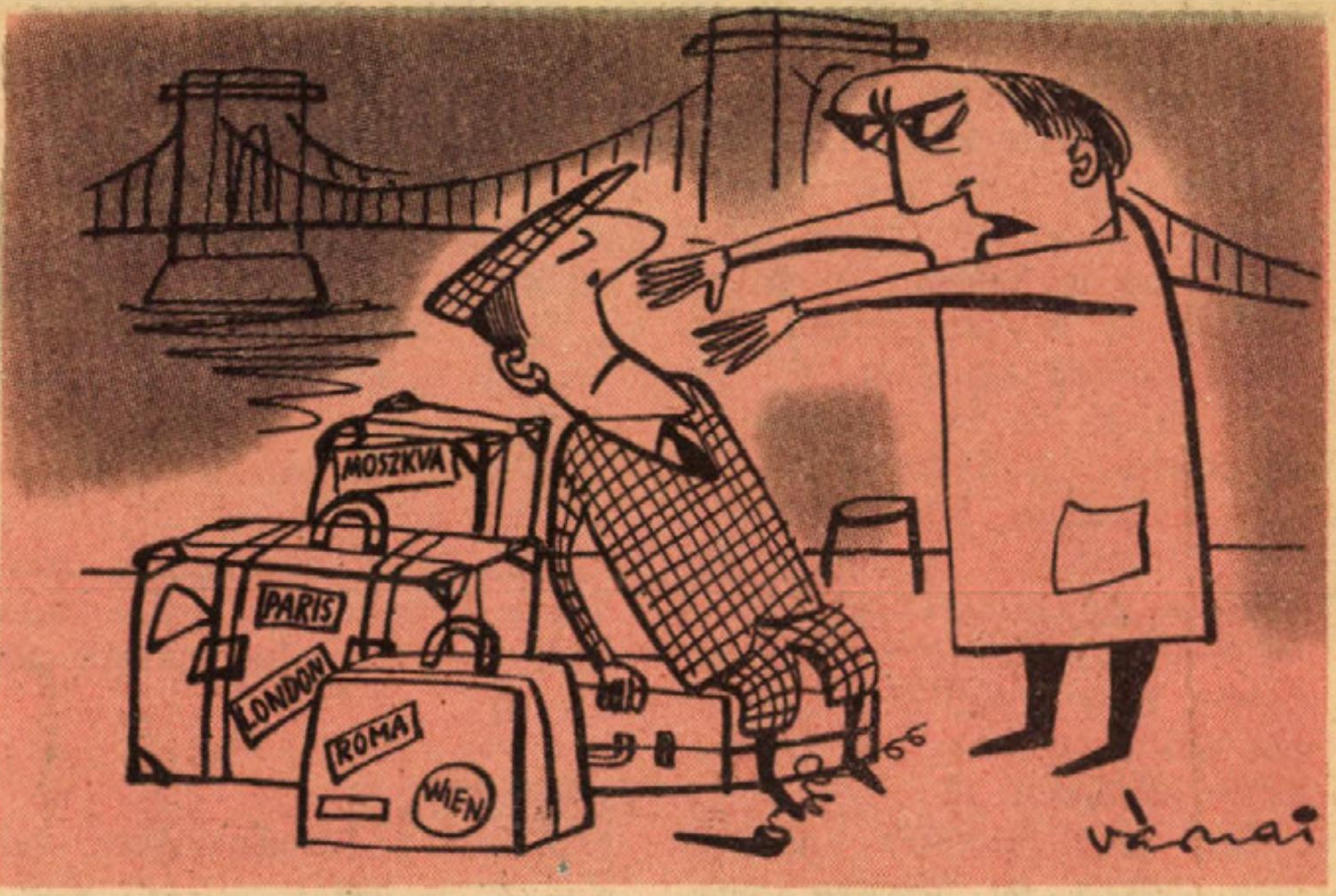

Újítás egy új lakásban

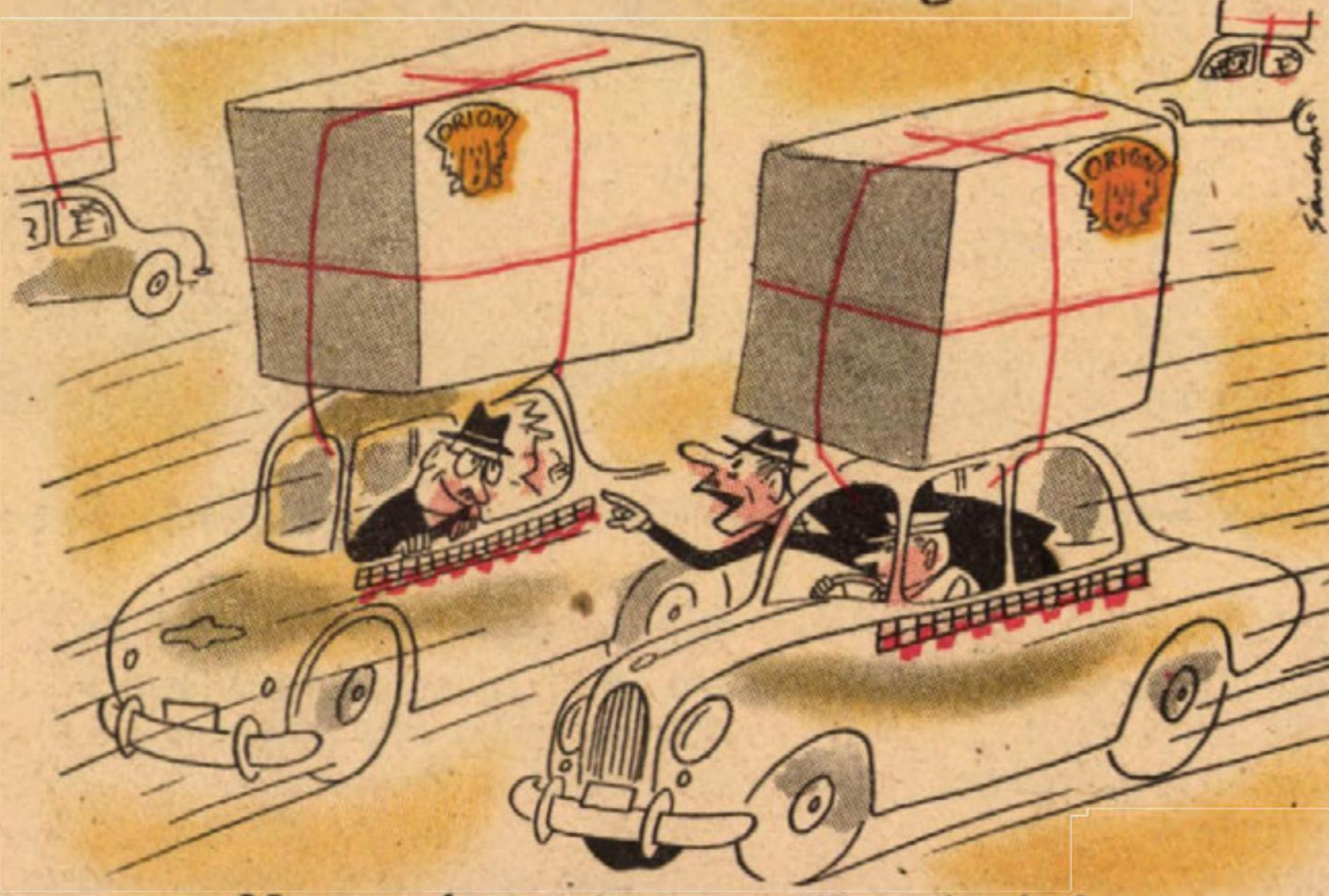
– Mi az, berúgtam, hogy mindenből kettőt látok?
– Dehogy, mindjárt adtak tartalékot is mindenből . . .

Javaslat a szállodahiány megoldására

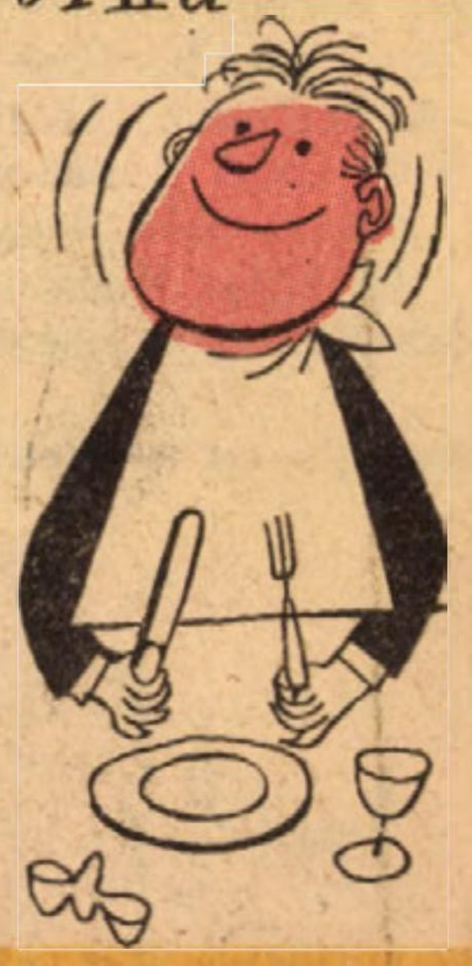
– Maga most egy luxusszállóban lakik . . . Maga most egy luxusszállóban lakik . . .

Meccs előtti televízióforgalom

– Maga se kapott jegyet a Népstadionba?

Biztos fogyasztó torna

A világsajtóban minduntalan találunk egy-egy tökéletes fogyókúra-receptet, diétát, tornagyakorlatokat. Érdemesnek tartjuk idézni Cedric Carne doktornak, a „Sunday Express" című angol lap orvos-munkatársának tanácsát:

„Egyetlen tornagyakorlatot ajánlok a fogyni szándékozóknak. Ez a gyakorlat biztos eredménnyel kecsegtet. Nyakizmaink segítségével fordítsuk a fejünket jobbra, majd balra, majd megint jobbra, majd újra balra, s így rázzuk a fejünket egészen addig, amíg a feleségünk el nem viszi előlünk a tápláló ételekkel telt tálat."

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.. 343—100, 142—220. — 59.8080 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.